

POKRAČOVÁNÍ BESTSELLERU *ERAGON*

CHRISTOPHER
PAOLINI

MURTAGH

Murtagh

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

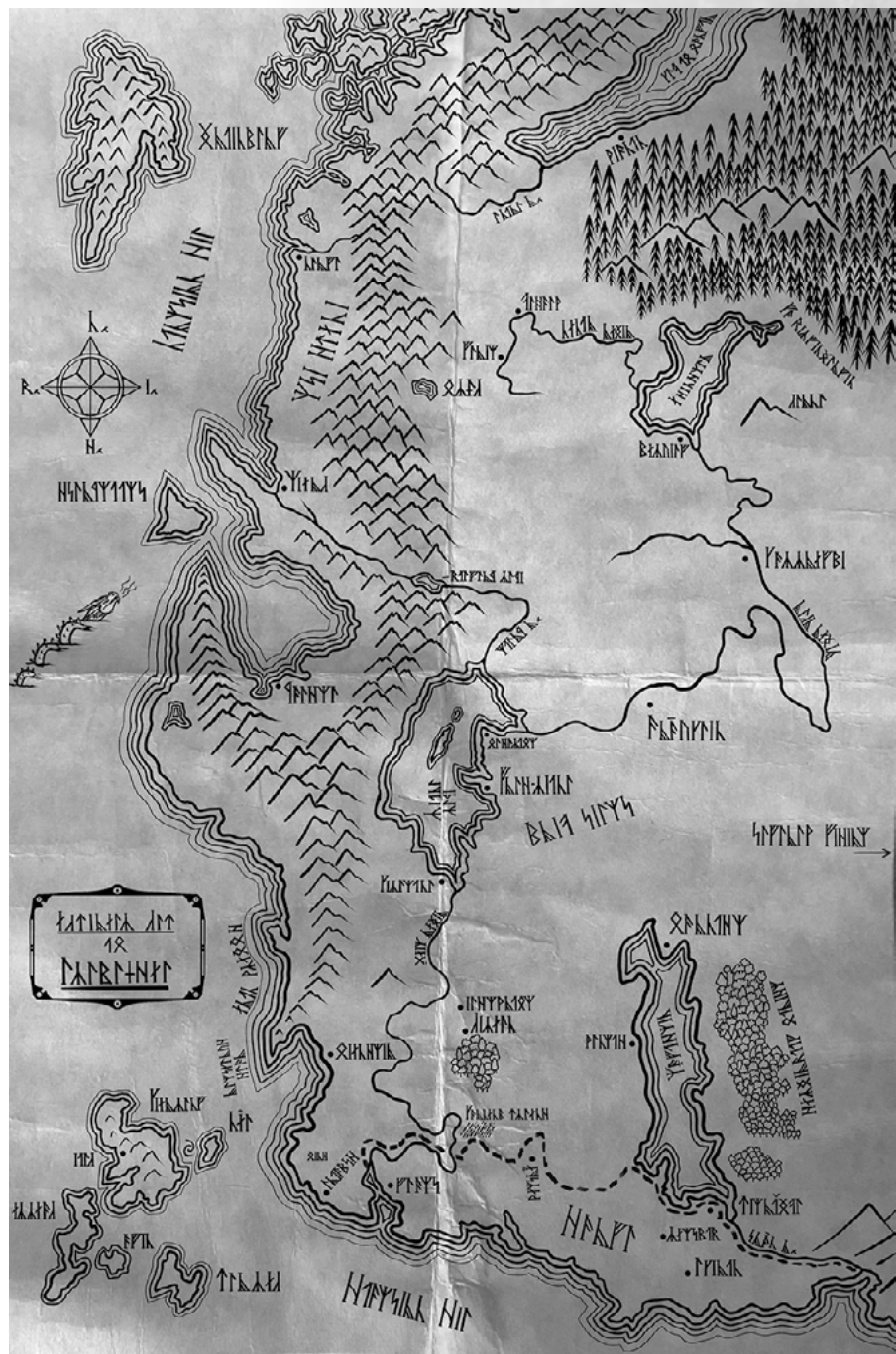
Christopher Paolini

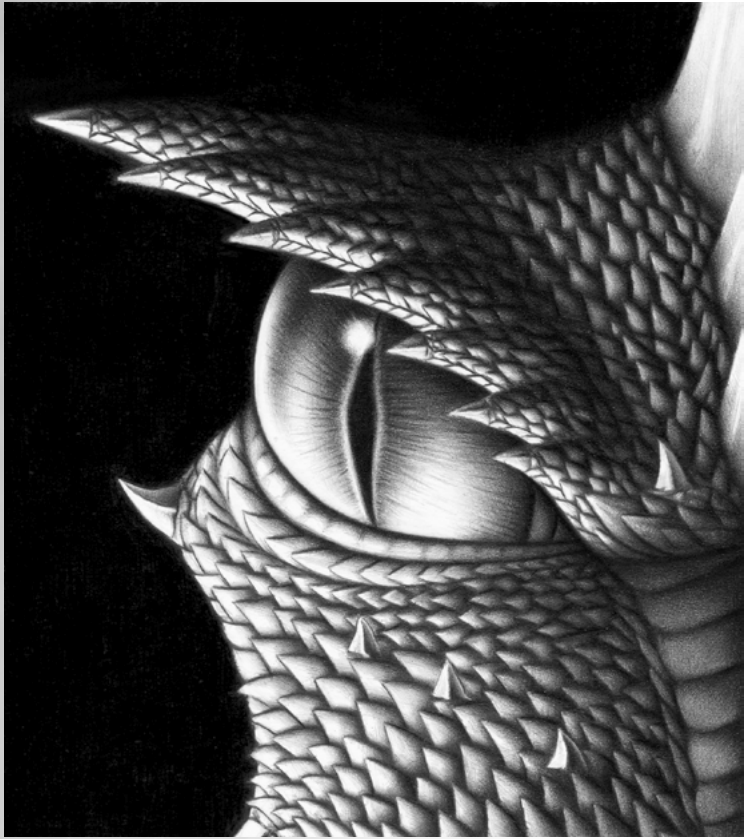
Murtagh – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

POKRAČOVÁNÍ BESTSELLERU *ERAGON*

MURTAGH

WORLD OF *ERAGON*

CHRISTOPHER
PAOLINI

FRAGMENT

*Jako vždy věnuji tuto knihu své rodině.
A taky všem, kdo stojí venku a dívají se dovnitř.*

OBSAH

Pozadí příběhu	15
----------------	----

1. část: Ceunon

I. Potřeštiny	23
II. U Tučného posvícení	34
III. Vidlička a čepel	49
IV. Konkláve	60
V. Dračí let	73

2. část: Gil'ead

I. Nepřátelské území	91
II. Otázky pro kočku	106
III. Pohřební mohyla	120
IV. Rybí příběh	135
V. Bahnotlam	151
VI. Lopota a dřina	160
VII. Na obranu lží	171
VIII. Masky	185
IX. Uniformy	195
X. Tíše a plíživě...	208
XI. Kamenné dveře	213

XII. Cesty do tmy	223
XIII. Rozhovor s kočkou	237
XIV. Souboj důvtipů	253
XV. Kouzломora	264
XVI. Následky	269
XVII. Vyhnanství	281

3. část: Nal Gorgoth

I. Vesnice	305
II. Bachel	315
III. Pazourková věž	331
IV. Sny a předzvěsti	342
V. Vyznání víry	349
VI. Vraní dvůr	360
VII. Kel a čepel	371
VIII. Matčina milost	383
IX. Bod zlomu	390
X. Vzpoura	399
XI. Očekávání	407
XII. Studna snů	414
XIII. Noční můra	426
XIV. Uvek	435
XV. Vymazání	443
XVI. Sny za bdění	449
XVII. Útržky	457
XVIII. Bez kazu	466
XIX. Volby	478
XX. Qazhqargla	487
XXI. Otázka víry	497
XXII. Černý dým	512
XXIII. Oheň a vítr	524
XXIV. Rmut	533

4. část: Oth Orum

I. Tvorové temnoty	549
II. Svoboda z Utrpení	560
III. Ke kořenům	566
IV. Islingr	580

5. část: Shledání

I. Přijetí	593
------------	-----

6. část: Dodatek

Jména a jazyky	617
Původ názvů	617
Slovník	618
Starověký jazyk	618
Draumari	619
Jazyk trpaslíků	620
Jazyk urgalů	620
Lidské runy	621
Doslov a poděkování	625

WORLD OF ERAGON

POZADÍ PŘÍBĚHU

Pohledte na krajinu Alagaësie, rozlehlou, pokrytou zelení a plnou záhad. Stojí zde hory, které jako by se tyčily až ke hvězdám, rozkládají se tu lesy, nepochopitelné a bezedné jako oceány, vyprahlé holé pouště a další kraje. Ve všech žijí různé bytosti a tvorové od houževnatých lidí přes dlouhověké elfy a trpaslíky žijící v hlubinách až po válce oddané urgaly. A především draci, zářiví a krásní ve své dávné slávě.

15

Během uplynulého století nad značnou částí lidmi obydlených oblastí tyransky vládl král Galbatorix a ohrožoval i ostatní rasy. Podle jeho vůle byli draci zlomeni, jejich počty se snížily a zbylo jich jen pár.

Stateční lidé, kteří se stavěli Galbatorixovi na odpor, uprchli do odlehlých zemí, kde si začali říkat Vardenové. Tam sídlili, jen s pramalou nadějí na vítězství, dokud se pro člověka Eragona nevylihla dračice Safira.

Společně – a pod moudrým vedením urozené Nasuady – povstali proti Galbatorixově říši.

Nyní je král mrtev, válka za jeho svržení skončila a země započala s obnovou.

I v míru se však převalují stíny a objevily se zvěsti o podivných událostech na okrajích Alagaësie, jimž chce jeden muž přijít na kloub...

Bránit v bouři vlastní ústředí,
lpět na něm, či standartu vzít,
toť otázka, jež trápí i tu
nejprozíravější mysl. Hájek osik
vyrůstá do stejné výšky a síly jako osamělý
dub. Čest žádá, povinnost naléhá
a láska přemlouvá, však vlastní já nutí.

Dilemata, 14–20
Atten Rudý

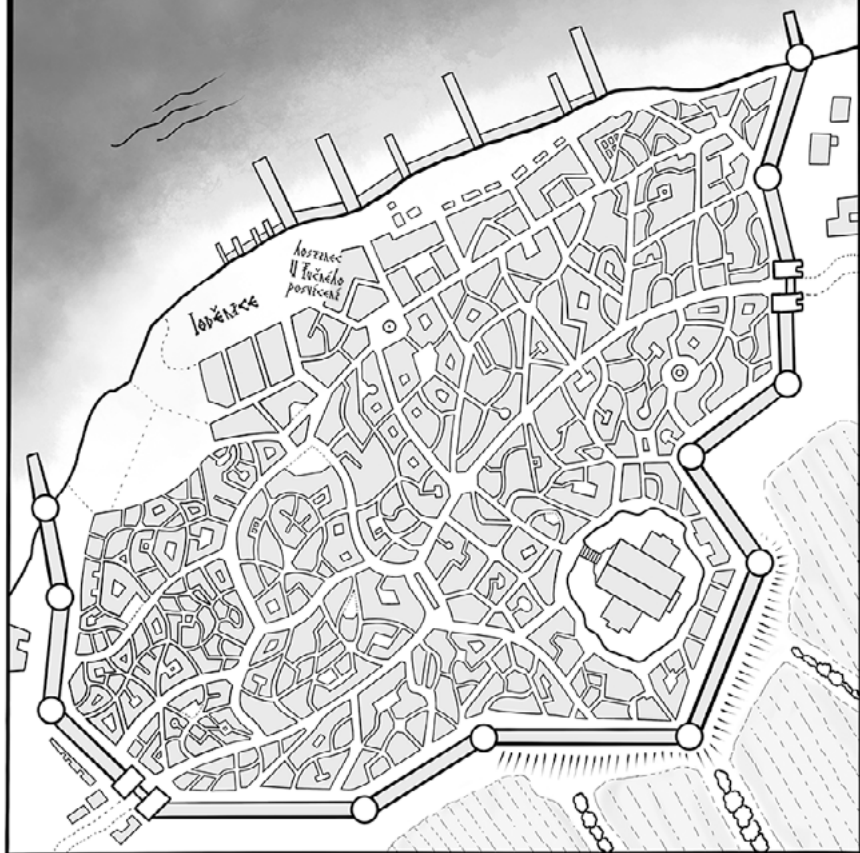
CEUNON

ΜΥΝΔΟΡΙΩΝ ΖΑΙΤΥ

OSTROV BOUŘKOVÝCH
MRÁČEK

1. KAPITOLA

POTŘEŠTINY

Půjdeš sám?

Murtagh se tázavě podíval na Trna. Červený drak skrčeně seděl vedle něj na vrcholu skalnatého kopce, kde přistáli. Za houstnoucího soumraku žhnuly dračí šupiny jen tlumeně, podobně jako uhlíky v nakupeném ohništi, které čekaly, až je vítr znovu rozdmýchá do plné záře.

„Ty bys snad šel se mnou?“

Trn pootevřel čelisti ve vlčím úsměvu, a ukázal tak řady ostrých bílých zubů, každý dlouhý jako dýka. *Proč ne? Už teď se nás bojí. Jen ať při našem příchodu ječí a prchají.*

Dračí myšlenky rezonovaly v Murtaghově mysli jako zvon. Zavrtěl hlavou a odepjal si od pasu svůj meč, Zar'roc. „To by se ti líbilo, co?“

Trn otevřel čelisti ještě víc a bodlinatým jazykem si přejel po pyscích. *Možná.*

Murtagh si dokázal krásně představit, jak Trn prochází úzkou ulicí, otírá se opancéřovanými rameny o stěny domů a láme trámy, okenice i římsy, zatímco lidé utíkají jako o život. Murtagh věděl, jak by skončilo: ohněm, krví a vypáleným kruhem zkázy.

„Myslím, že bude nejlepší, když počkáš tady.“

Trn pohnul sametovými křídly a hluboko z hrdla se mu vydralo zakašlání – tak zněl jeho smích. *Možná bys měl změnit barvu mých*

šupin. Mohli bychom předstírat, že jsme Eragon a Safira. Nebyla by to zábava?

Murtagh si odfrkl a položil Zar'roc na skvrnu suché trávy. Překvapilo ho, když zjistil, že Trn má břitký smysl pro humor. Nebylo to hned patrné, když si vytvořili vzájemné pouto, zčásti kvůli Trnově mládí a zčásti kvůli... jiným okolnostem.

Murtagh se na okamžik zachmuřil.

Ne? No dobře, kdyby sis to rozmyslel...

„Budeš první, kdo se to dozví.“

Hmm. Trn štouchl špičkou čenichu do meče. Byl bych radši, kdyby sis vzal svůj tesák. Svůj dráp. Svoji nabroušenou pohromu.

Murtagh věděl, že je Trn nervózní. Vždycky se ho zmocňoval neklid, když Murtagh odcházel, byť třeba jen nakrátko. „Neboj se. Budu v pořádku.“

Drakovi vystoupal z rozevřených nozder obláček světlého dýmu. *Nevěřím tomu podvrátákovy se žraločí tlamou.*

24

„Já nevěřím nikomu. Kromě tebe.“

A jí.

Murtagh se právě natahoval pro jednu ze sedlových brašen, které visely Trnovi na boku, ale teď zaváhal. Před očima se mu vynořily Nasuadiny mandlové oči. Lícni kosti. Zuby. Jednotlivé části a střípky, které se však nespojovaly do celku. Následovala vzpomínka na její vůni doprovázená touhou a smutkem nad bolestnou nepřítomností toho, co mohlo být, ale nyní bylo ztraceno.

„Ano.“ Trnovi by lhát nemohl, ani kdyby chtěl. Na to byli příliš těsně propojeni.

Drak byl natolik laskavý, aby vrátil rozhovor na bezpečnější půdu. *Myslíš, že Sarros vyčenichal něco zajímavého?*

„Bylo by lepší, kdyby ne.“ Murtagh vylovil z brašny klubko hnědého provázku.

Ale co když ano? Poletíme k bouři, nebo od ní?

Murtaghovi zahrál na rtech tenký úsměv. „Záleží na divokosti té bouře.“

Ta nemusí být zjevná. Vítr může klamat.

Murtagh odměřil kus provázku. „V takovém případě budeme pokračovat v čenichání, dokud se to nevyjeví.“

Hm. Hlavně abychom ještě v případě potřeby mohli změnit směr.

„Doufejme.“

Trnovo bližší oko – připomínající hluboce zasazený rubín, jenž planul divokým vnitřním ohněm – zůstávalo upřené na Murtagha, který odřezával provázek a přivazoval jím křížovou záštitu Zar'rocu k opasku a pochvě, aby šarlatový meč nemohl vyklouznout. Pak uložil Zar'roc do sedlové brašny, kde bude v bezpečí a schovaný, a znovu se postavil před Trna.

„Vrátím se před úsvitem.“

Drak se přikrčil na zadních nohách, jako kdyby se připravoval, že ho někdo udeří. Zahnutými drápy hnětl zemi, jako když si kočka upravuje deku, a mezi prsty mu s explozivní silou pukaly kamínky. Z hrudi se mu ozval tichý hukot, téměř zakvílení.

Murtagh mu položil dlaň na drsné čelo a pokusil se do něj vtisknout klid a sebedůvěru. Z hlubin Trnovy myslí k němu doléhaly temné akordy tísně.

„Budu v pořádku.“

Kdybys mě potřeboval...

„Budeš tady. Já vím.“

Trn sklonil krk a drápy mu znehybněly. Murtagh z něj vnímal pevné – byť křehké – odhodlání.

Navzájem si rozuměli.

„Buď opatrný. Dávej pozor pro případ, kdyby se k tobě někdo chtěl připlížit.“

Ze středu Trnovy hrudi vyšlo další zahučení, jež rozechvívalo kosti.

Pak si Murtagh přetáhl kápi pláště přes hlavu a vykročil ze svahu. Hledal si cestičku mezi osamělými kameny a trsy pichlavých keříků.

Ještě jednou se ohlédl a uviděl Trna, stále přikrčeného na vrcholu hřebene, jak ho sleduje přivřenýma očima.

S drakem není člověk nikdy doopravdy sám.

To si pomyslel Murtagh, když dlouhými, uvolněnými kroky mířil k západu. Bez ohledu na to, kolik mil ho od Trna dělilo, zůstávaly části jejich mysli neustále ve spojení, i když už jim vzdálenost znemožnila slyšet myšlenky nebo vnímat emoce toho druhého. Propojovala je magie nejstaršího druhu, která je nikdy neopustí, dokud jeden z nich nezemře.

Magie však nepředstavovala jejich jediné pouto. Společné zážitky – těžkosti, duševní útoky, mučení – byly natolik silné a svou povahou mimořádné, že podle Murtagha nikdo jiný nemohl beze zbytku chápat, čím prošli.

Toto vědomí mu přinášelo jistou útěchu. Ať se vypraví kamkoliv a ať udělá cokoli, Trn tu vždycky bude pro něj. A navíc mu bude rozumět. Příležitostně třeba nebude souhlasit, ale i tehdy se k němu bude chovat s empatií a soucitem. A totéž platilo naopak.

Takové vědomí ho zároveň i svým způsobem svazovalo. Nikdy nemohli uniknout jeden před druhým. Ne doopravdy. To však Murtaghovi nevadilo. Měl samoty plné zuby.

26

Půda se pod ním svažovala, dokud po několika mílích nedorazil k Fundorově zálivu, kde se na břehu rozkládalo město Ceunon: shluk domů s hrubými zdmi, plný temných stínů narušovaných jen tu a tam lampou nebo svíčkou – teplými drahokamy zasazenými do tísňivé noci. U přístaviště se pohupovaly řady rybářských lodí se svinutými plachtami a mezi nimi i tři hlubokomořská plavidla s vysokými stěžni a širokými trupy – jednalo se o loď schopné plavby kolem severního výběžku poloostrova, jež odděloval zátoku od otevřeného oceánu.

Na opačné straně zálivu se za hradbou mlžného oparu tyčily pilovitě hřebeny Dračích hor. Slaná voda před nimi se zdála být hluboká, studená a nepřátelská.

Nízko nad hladinou i zemí se převalovaly šedivé mraky a zvuk Murtaghových kroků narušoval panující ticho.

Chladný dotyk na ruce ho přiměl vzhlednout.

Z nebe se hustě snášely sněhové vločky: první letošní sníh. Murtagh otevřel ústa a zachytil jednu z nich jazykem; roztála jako příjemná vzpomínka, letmá a nehmotná.

I takhle daleko na severu bylo na sních nezvykle brzy. Před dvěma dny proběhly potřeštiny, které oslavovaly návrat bergenhedů, stříbřitých ryb s tvrdými šupinami, jež připlouvaly do zátoky každý podzim. Jejich hejna byla tak velká a hustá, že po nich téměř šlo kráčet, a Murtagh slyšel, že na vrcholu tahu se ryby samy vrhají na paluby lodí, vybičované třecím pudem k šílenství.

Měl pocit, že je v tom skryté ponaučení.

Sních obvykle přicházel až měsíc či dva po potřeštinách. Jestliže se tentokrát objevil tak časně, věstilo to tvrdou, drsnou zimu.

Murtagh si přesto užíval jemně se snášející vložky a oceňoval chlad vzduchu. Jednalo se o dokonalou teplotu k chůzi, běhu nebo boji.

Jen máloco bylo horší než se bit o vlastní život, když je člověku horko k omdlení.

Zrychlil se mu tep. Stáhl si z hlavy kápi a přešel do klusu – měl pocit, že potřebuje zrychlit.

Stálým tempem vběhl na rovinu kolem Ceunonu, s potůčky, hájky stromů, kamennými zídkami a poli s ječmenem a žitem zralými ke sklizni. Nikdo si ho nevšiml s výjimkou psa u brány jednoho statku, který na něj zběžně zavyl.

Ty mně taky, pomyslel si Murtagh.

Spojení s Trnem za běhu sláblo, ale nezmizelo úplně. Murtagha to utěšovalo. Byl z odloučení právě tak nervózní jako Trn, ačkoliv se to snažil skrývat, protože nechtěl prohlubovat drakovy obavy.

Murtagh by býval raději přistál blíž u Ceunonu. Jestli bude potřebovat pomoc, půjde o každou vteřinu. Riziko, že si někdo Trna všimne, nicméně bylo příliš velké. Nejlepší bylo nechat ho ve větší vzdálenosti a vyhnout se možnému střetu s místními obyvateli.

Murtagh si protáhl krk. Poté, co většinu dne strávil na dračím hřbetu, bylo příjemné pohybovat se po vlastních nohách, s plícemi plnými čistého, svěžího vzduchu a s rychlým, pravidelným tepem srdce. Kolena a boky ho mírně bolely; neměl nohy do O jako velká část jezdců z Galbatorixovy armády, ale jestli bude nadále trávit většinu času na Trnovi, ještě se to mohlo stát. Šlo snad o nevyhnutelný důsledek toho, když je někdo Dračí jezdec?

Povyτάhl koutek úst v úsměvu.

Pomyšlení na široko daleko proslulé Jezdce – zejména elfské –, jak chodí s nohama ohnutýma jako veteráni po dvacetileté službě mezi kopiníky, ho pobavilo. Pochyboval nicméně, že by to hrozilo. Dračí jezdcí pravděpodobně uměli nějak potlačovat důsledky pobytu v sedle, a ostatně: jakmile nějaký drak dorostl jistě velikosti, nedalo se na něm sedět jako na koni. To byl i případ Šruikana, Galbatorixova obřího draka. Král na Šruikanova mohutná ramena umístil místo sedla malý pavilón.

Murtagh se zachvěl a zastavil se u stromu zasaženého bleskem. Po rukách a nohách se mu náhle rozlila vlna chladu.

Zhluboka se nadechl. A znovu. Galbatorix byl mrtvý. Šruikan rovněž. Neměli na něj žádný vliv, ani na nikoho jiného.

„Jsme volní,“ zašeptal.

Od Trna ucítil konejšivé teplo jako objetí na dálku.

Znovu si přehodil kápi přes hlavu a pokračoval v cestě.

Když Murtagh dorazil k pobřežní cestě jižně od Ceunonu, zastavil se za nedalekým živým plotem a vyhlédl přes něj. Ke své úlevě viděl, že je cesta liduprázdná.

Prodral se plotem a rychle se vydal na sever, k širokému, nízkému obrysu města. Slabé světlo, které pronikalo mezi mraky, téměř pohaslo a on chtěl být v Ceunonu, než padne úplná tma.

Uježděnou cestu brázdily hluboké stopy od vozů a kravince ho nutily každých pár kroků přeskakovat do druhé kolejnice. Sníh tvořil měkkou, tenkou vrstvu, jež mu připomínala ozdobné krajky, které dámy nosily na dvorské plesy.

U vnější hradby města zpomalil. Opevnění bylo bytelné a dobře postavené, byť ne tak vysoké jako hradby Teirmu nebo Dras-Leony. Bloky černých kamenů s hrubým povrchem byly pospojovány maltou bez mezer a – jak Murtagh se souhlasným pokývnutím zaznamenal – stěny se směrem dolů rozšiřovaly.

Ne že by na čemkoliv z toho záleželo, pokud byste čelili drakovi nebo Jezdci.

Po stranách ceunonské jižní brány se o svá kopí opírali dva strážní. Murtagh se podíval k cimbuří a podsebití nad sebou. Na hradbách nebyli rozmístěni žádní lučištníci. *Nedbalé.*

Strážní se při jeho příchodu narovnali a Murtagh si rozhrnul plášť, aby ukázal, že není ozbrojený.

Strážní s břinknutím kovu překřížili kopí. „Kdo jsi?“ zeptal se ten vlevo. Obličej měl jako zimní tuřín, s tlustým nosem pokrytým sítí popraskaných krevních vlasečnic a se žlutou modřinou pod pravým okem.

„Jen potřeštinový poutník,“ odpověděl Murtagh klidně. „Přišel jsem nakoupit uzené bergenhedy pro svého pána.“

Muž napravo ho přešel podezřívavým pohledem. Vypadal, že by mohl být bratranec Frňáka. „To říkáš ty. Odkud pocházíš, poutníku? A jakpak se jmenuješ?“

„Jsem Tornak, syn Teretha, a pocházím z Ilirey.“

Při zmínce o hlavním městě strážným mírně ztuhla záda. Vyměnili si pohledy, Frňák couvl a odplivl si. Slina rozpustila špetku sněhu. „To je zatraceně daleká cesta pro chodce bez rance a koně kvůli pár bušlům ryb.“

„Byla by,“ souhlasil Murtagh, „ale můj kůň si včera večer zlomil nohu. Šlápl do jezevčí nory, chudák.“

„A to jsi tam nechal sedlo?“ zeptal se muž napravo.

Murtagh pokrčil rameny. „Můj pán platí dobře, ale ne natolik dobře, abych se vlekl se sedlem a ranci přes půlku Alagaësie, jestli chápete, jak to myslím.“

Strážní se usklíbli a Frňák řekl: „Jo. Chápeme. Máš zajištěný nocleh? Peníze na postel?“

„Peněz mám dost.“

Frňák přikývl. „Dobře. Nechceme, aby nám cizinci spali na ulicích. Jestli tě na nich přistihneme, rychle tě odtud vyprovodíme. Jestli zjistíme, že děláš potíže, vypadneš. Mezi půlnocí a čtvrtou hlídkou jsou brány zavřené a neotevřou se ani pro samotnou královnu Nasuadu.“

„To mi připadá rozumné,“ poznamenal Murtagh.

Frňák něco zabručel a strážní rozevřeli kopí. Murtagh jim uctivě kývl a prošel mezi nimi do města.

Cestou do hloubi Ceunonu se Murtagh poškrábal na bradě.

Na začátku roku si nechal narůst plnovous, aby pomohl zakrýt jeho totožnost. Měl pocit, že to zabírá – zatím ho nikdo neoslovil. Kůže pod plnovousem ho však svědila a on si ho nechtěl nechat dorůst na takovou délku, aby vousy změkly. Neměl rád neupravený zevnějšek.

Zkracování vousů dýkou se ukázalo být nepraktické a Murtagh se zdráhal uchýlit ke kouzlům, protože při tvarování plnovousu pouhým slovem by výsledek byl značně nejistý. Kromě toho nevěřil, že kouzlo odstraní jen vousy, ale ne kůži, a ve vlastnoruční úpravě plnovousu nacházel řemeslnické uspokojení.

30 Od potulného dráteníka u Nardy si koupil nůžtičky. Fungovaly dostatečně dobře, pokud je udržoval nabroušené, promazané a bez rzi. I tak mu připadalo, že je s úpravou vousů skoro tolik práce jako s holením.

Možná by se jich měl po odchodu z Ceunonu zbavit.

Hlavní třídu tvořil zabahněný pás dvakrát širší než jižní cesta. Domy tu byly napůl ze dřeva, s krovkami a s překládaným opláňkováním mezi dřevěnými trámy. Samotné trámy byly černé od borové pryskyřice, která je chránila před účinky soli ze zátoky, a mnohé zdobily rytiny mořských hadů, ptáků a svartlingů. Na všech šindelových, příkře svažitých střeších spočívaly železné korouhvičky a špice většiny domů doplňovaly vyřezávané dračí hlavy.

Murtagh se silou vůle přestal škrábat.

Dokázal by odvyprávět celé dějiny města, od založení po současnost. Věděl, že rytiny jsou ve stylu všeobecně známém pod označením *kysk*, jež vynalezl jakýsi anonymní řemeslník před více než stoletím. Že černé kameny hradeb pocházejí z kamenolomu necelé dva tucty mil na severovýchod odtud. A že se dobří lidé ceunonští k smrti boji elfského lesa Du Weldenvarden a nelitují námahy, aby

zabránili řadám borovic s tmavými jehlicemi obkličovat jejich pole. To vše věděl, a ještě víc.

Ale k čemu? Získal nejlepší vzdělání v zemi, a přesto jeho život sestával ze série náročných protivenství, proti nimž bystrost sluchu a hbitost ruky znamenala víc než učenost. Kromě toho: vědět, co bylo a co by jeden měl dělat, byly dvě velice odlišné věci. To viděl i u Galbatorixe. Král měl větší znalosti než většina jiných – dokonce větší než někteří z nejstarších elfů a draků –, ale vědomosti mu nakonec nepřinesly moudrost.

Na ulicích se pohybovalo jen málo lidí. Bylo pozdě a dny po potřeštinách vyplňovaly hostiny, takže většina obyvatel zůstávala uvnitř, kde oslavovala další úspěšný lov bergenhedů.

Kolem se propotácela trojice dělníků páchnoucích laciným pivem a rybími vnitřnostmi. Murtagh krácel pořád rovně a dělníci ho obešli. Jakmile zatočili za roh, hlavní třída opět ztichla a Murtagh nepatřil dalšího člověka, dokud nepřešel tržní náměstí a ze dveří skladiště nevyběhla dvojice hlučně se dohadujících obchodníků. Na náměstí je následovala malá postava s plnovousem, jejíž hlas se rozléhal nejsilněji ze všech.

Trpaslík! Murtagh sklonil hlavu. Od Galbatorixovy smrti a pádu Království před více než rokem se trpaslíci vyskytovali na lidmi osídlených územích čím dál běžněji. Většinou se jednalo o obchodníky, kteří prodávali kameny, kovy a zbraně, ale viděl i trpaslíky zaměstnané jako ozbrojení strážci (byli sice malí, ale jejich udatnost v boji nebylo radno podceňovat). Murtagh si nemohl pomoci – musel uvažovat, kolik z nich pracuje jako špehové pro svého krále Orika, který seděl na mramorovém trůnu v trpasličím městě-hoře Tronjheimu.

Vypadalo to, že se trpaslík se světlem v zádech dívá jeho směrem, a Murtagh se lehce zapotácel, jako další potřeštinový opilec, který se vrací domů.

Lest zabrala a trpaslík obrátil pozornost zpátky k dohadujícím se obchodníkům.

Murtagh pospíchal dál. Rozšíření trpaslíků jim s Trnem ztěžovalo cestu ještě víc. Murtagh neměl nic proti trpaslíkům jako rase

nebo kultuře – Orik mu byl vlastně docela sympatický a jejich výkony v oboru architektury byly přímo úžasné. Trpaslíci ho nicméně hluboce a zarytě nenáviděli kvůli tomu, že zabil krále Hrothgara, Orikova předchůdce... a strýce. A trpaslíci jsou známí vytrvalostí, s níž si pamatují staré křivdy.

Mohl by někdy napravit svou pověst u Orika, jeho klanu a vůbec u všech trpaslíků? Pokud to vůbec bylo možné, Murtagh ještě nepřišel na to jak.

Jeho potíž s trpaslíky bohužel nebyla ojedinělá. Elfové k němu – i k Trnovi – přistupovali se stejným nepřátelstvím, a to kvůli úloze, již Murtagh s Trnem sehráli při zabití Oromise a Glaedra, posledního přežívajícího Jezdce a draka z doby před Galbatorixovým vzestupem k moci.

Murtagh jim to těžko mohl vyčítat.

Ani lidé ho neměli raději, protože se všeobecně mělo za to, že během války zradil Vardeny Galbatorixovi. Zrádci si od obou stran konfliktu vysloužili jen pohrdání, a oprávněně – Murtagh sám necítil žádnou náklonnost k osobám s hadím jazykem, které porušily dané slovo jako jeho otec –, ale to zároveň nijak neulehčovalo život lidem, kteří za ně byli označeni nesprávně.

Nikde pro nás není bezpečné kotviště, pomyslel si Murtagh. Rty mu zvlnil tvrdý úsměv bez sebemenšího pobavení. To platilo po celý jeho život. Proč by se na tom teď mělo něco měnit?

Pach rybiny, chaluh a soli sílil s tím, jak kráčel přes přístaviště a kolem řad schnoucích regálů podél ulice.

Vzhlédl. Do půlnoci pořád chyběly tři nebo čtyři hodiny. Měl spoustu času, aby dokončil, co potřeboval, a opustil Ceunon. Po dlouhé době strávené venku, v neosídlených oblastech země, ho blízkost budov nepříjemně tísnila. I v tom se čím dál víc podobal Trnovi.

Před sebou slyšel hudbu a hlasy a uviděl dům, který byl jeho cílem: hostinec U Tučného posvícení. Nízká budova s tmavými trámy měla do průčelí zasazená křišťálová okna – v této části světa vzácný přepych – a na pouliční dlažební kameny dopadaly květní lístky žlutého světla: pozvání ke vstupu, odpočinku a slavení.

Sarros zvolil jako dějiště jejich nadcházející schůzky právě toto místo a už to samo o sobě zvyšovalo Murtaghovu ostražitost. Hostinec U Tučného posvícení nicméně působil dostatečně neškodně – jako další z neokázalých, omšelých hostinců, kterých bylo všude plno. Pokud člověk odhlédl od křišťálových oken, mohl tento dům stát v kterémkoliv jiném pobřežním městě nebo vesnici. Murtagh však už dávno zjistil, že se zevnějšku dá věřit jen málokdy.

Obrnil se před hlukem a otevřel dveře.

2. KAPITOLA

U TUČNÉHO POSVÍCENÍ

34

Hostinec byl teplý a příjemný, uklizený a dobře udržovaný. Podlahu pokrýval čerstvě nařezaný rákos, stoly byly čisté a soudky, lahve a korbele za naleštěným barovým pultem uspořádané do úhledných řad. Velkou místnost zahřival praskající oheň v krbu z černých kamenů bez sazí a vedle něj drnkal na loutnu muž s koží bradkou a extravagantními, na koncích silně rozšířenými rukávy.

Jeho zpěv bylo sotva slyšet přes hluk rozhovorů, které se nesly místnosti plnou lidí. Potřeštiny skončily a obyvatelé Ceunonu za to byli rádi.

Hostinský – drobný plešatící muž se špinavou zástěrou a zpoceným čelem – pobíhal mezi stoly a nosil nápoje i talíře s uzenými sledi. Murtagh si všiml, že neroznáší uzené bergenhedy.

Určitě jich snědli tolik, že toho mají na celý rok dost, pomyslel si.

Oklepal si snih z kápě a vykročil k volnému stolu u ohně. Jakmile se posadil, přispěchal k němu hostinský a oslovil ho: „Sigling Orefsson k vašim službám, pane...“

„Tornak, syn Teretha.“

Sigling si otřel ruce o zástěru. „Těší mě, moc mě těší. A co vám můžu přinést?“

„Něco horkého z kuchyně. Žaludek mám svrašťelý a přilepený k páteři.“ Murtagh si nehodlal nechat ujít příležitost k teplému jídlu, zvláště když ho pro jednou nemusel vařit on.

„A k pití?“

„Džbánek piva. Ne moc silného, prosím.“ A vtiskl hostinskému do dlaně tři měďáky.

Sigling už mířil k zadní místnosti. „Nepotrvá to ani dvě mrsknutí jehněčího ocasu, pane Tornaku.“

Pan Tornak. Murtagha vždycky zarazilo, když slyšel, jak mu tak někdo říká. Doufal, že by starému šermířskému mistrovi nevadilo, že používá jeho jméno, vzhledem k tomu, jak špatnou pověst teď má jeho vlastní. Chtěl tím jen uctít Tornakovu památku, stejně jako když tak po Tornakově smrti během útěku z Urú'baenu pojmenoval svého hřebce...

Murtagh podrážděně svažtil čelo. Nikdy nezjistil, co se s tím koněm stalo, když Galbatorix zařídil, aby ho přepadli a unesli z Tronjheimu.

Rozhlédl se po místnosti. Přístavní dělníci, rybáři a další obyvatelé Ceunonu byli hlučná čeládka. Mnozí otcové se vrátili po týdnech na moři, aby oslavili potřeštinovou hojnost. Zdáli se být docela přátelštěji, Murtagh si ale dal záležet na tom, aby si vytipoval nejkratší cestu k přednímu i zadnímu východu.

Nikdy neuškodí být připravený.

Sarrose nebylo nikde vidět, ale Murtaghovi to nedělalo starosti. Den setkání vybral obchodník a Murtagh věděl, že by si Sarros raději uřízl vlastní ruku, než aby propásl šanci vydělat si další peníze.

Do židlí na opačné straně Murtaghova stolu vrazili dva dělníci – kameníci, pokud se dalo soudit podle kožených zástěr a silných paží špinavých od malty. Přitáhli si židle a Murtagh řekl: „Promiňte, ale čekám přítele.“ Usmál se – doufal, že jeho úsměv působí mírně a neškodně.

Jeden kameník vypadal, že má chuť se dohadovat, ale druhý zřejmě viděl v Murtaghově obličejí něco, co se mu nelíbilo. Zatahal kamaráda za ruku. „Pojď, Herku. Koupím ti pivo.“

„No dobře, Aighte. Ruce pryč.“ Ale přítel ho tahal za ruku, dokud ho nenásledoval k baru.

Murtagh se nepatrně uvolnil. Opravdu se nechtěl zaplést do zbytečné rvačky.

Vtom na něj z obecného lomu v místnosti vyskočilo jméno:
„... Eragon...“

Murtagh ztuhl a pootočil se, aby se rozhlédl po jeho zdroji. Táhle. Ten trubadúr s kozí bradkou, který hrál na loutnu. Zprvu bylo těžké rozeznat jednotlivá slova, ale Murtagh se mu zaměřil na rty, soustředil se a text mu postupně začal dávat smysl.

Trubadúr zpíval:

*... a tak se bát Urû-baenu.
Radujte se! Radujte se! Dračí jezdec letí k zteči
zbavit zemi nebezpečí.
Smělý Eragon ke králi běží,
čelí mu v krvavé řeži
zářivým světlem, ohnivým mečem,
krutý tyran neuteče.
Zabila navždy jeho snaha,
Galbatorixe – Jezdců i draků vraha.*

36

Murtagh poodhrukl ret a bojoval s nutkáním hodit po pěvci botu. Nejenže ty verše nestály za nic a trubadúr je i špatně zpíval – žádný potulný pěvec by si netroufal zpívat tak falešně, aby ho nespokojení posluchači nesnědli –, ale navíc nebyly pravdivé.

„Prohrál by, nebýt mě,“ zahučel Murtagh s myšlenkami na Eragona. A přesto, kromě těch, kteří byli tehdy přítomni v Galbatorixově trůnním sále, to nikdo nevěděl a nikomu na tom nezáleželo. Murtagh s Trnem po králově smrti opustili hlavní město – dávali přednost pobytu mimo civilizaci, než aby čelili nepřátelství nevědomé veřejnosti.

Byla to správná volba, o tom byl Murtagh stále přesvědčen. Ale zároveň znamenala, že ztratil příležitost hájit se před soudem veřejného mínění. A jestli Eragon, Nasuada nebo královna elfů Arya promluvili na jeho či Trnovu obranu, aby vysvětlili, jakou úlohu sehráli při smrti Galbatorixe a Šruikana, Murtaghovi se to zatím nedoneslo. Dráždilo ho to. Pravda možná potřebovala víc času, aby

se rozšířila mezi běžnými lidmi. Nebo Eragonovi, Nasuadě ani Arye nevadilo, že si o něm svět myslí to nejhorší – využívali ho jako příhodného obětního beránka, jako netvora v temnotě, který soustředí obavy obyvatel a oni tři zatím mohou vládnout, jak se jim zlíbí.

Z toho pomýšlení se mu sevřel žaludek.

Každopádně, pokud šlo o většinu lidí, Eragon byl největší hrdina, jaký kdy žil, a nikdo se s ním nemohl měřit.

Murtagh si potichu odfrkl. *To určitě.* Ale jakmile se nějaká píseň nebo příběh rozšíří, nedá se proti nim bojovat. Aspoň že se trubadúr neobtěžoval popisovat Eragonův údajný triumf nad Murtaghem a Trnem. Kdyby ano, Murtagh by po něm skutečně nejspíš hodil tu botu.

„Tady to máte, pane Tornaku!“ oznámil Sigling a postavil Murtaghovi pod nos talíř s džbánkem. „Jestli budete ještě něco potřebovat, stačí zavolat a hned jsem tady.“

Než mu Murtagh stačil poděkovat, hostinský odběhl obsloužit jiný stůl.

Murtagh zvedl vidličku z tepaného železa, která ležela vedle talíře, a pustil se do jídla. Pečené skopové a tuřiny s polovinou bochníku žitného chleba. Skromné jídlo, ale chutnalo líp než vše, co si vařil během posledních tří měsíců. A ačkoliv – jak žádal – bylo pivo sotva silnější než voda, i to bylo v pořádku. V Ceunonu chtěl být neustále ve stěhu.

Při jídle si postavil talíř na koleno, zaklonil se na židli a natáhl si nohy, jako by to udělal u táborového ohně.

Připadalo mu zvláštní zdržovat se v přítomnosti tolika jiných lidí. Zvykl si na to, že už dvanáct měsíců je víceméně sám s Trnem. Že poslouchá svist větru a zpěv ptáků. Že si loví potravu a naopak se musí vyhýbat tvorům, kteří by chtěli ulovit jeho. Hovořit s hlídkami u brány, se Siglingem, a dokonce i těmi kameníky bylo jako zkoušet hru na špatně naladěný nástroj.

Vytřel sos ze skopového kusem žitného chleba a vložil si ho do úst.

Dveře hostince se otevřely a dovnitř vběhla mladá dívka. Tmavé vlasy měla spletené do dvou copů, šaty vyšívané zářivými vzory a vypadala, jako kdyby plakala.

Murtagh sledoval, jak se pohybuje přes velkou místnost, lehce jako pírkó. Vklouzla za bar a Sigling jí něco řekl. Když teď stáli vedle sebe, Murtagh u nich rozeznal rodinnou podobu. Dívka měla stejná ústa a bradu jako hostinský.

Vzápětí se znovu vynořila zpoza barového pultu, tentokrát s talířem, na kterém byl chléb, sýr a jablko. Zvedla si talíř nad hlavu a zručně se propletla mezi obsazenými stoly před velký kamenný krb. Bez ptaní se posadila na židli naproti Murtaghovi.

Otevřel pusou, aby něco řekl, ale zase ji zavřel.

Dívence nebylo víc než deset, a možná dokonce teprve šest (nikdy neuměl odhadovat věk dětí).

Odlomila kus chlebové patky a začala ji divoce žvýkat. Murtagh jí zvědavě pozoroval. Už to byly roky, co se ocitl v přítomnosti dítěte, a ten pohled ho nečekaně zaujal. *Všichni začínáme takhle*, pomyslel si. Tak mladí, tak čisti. Kde se to u mě všechno zvtřlo?

Dívka vypadala, že se znovu rozpláče. Zakousla se do jablka a podrážděně zavřela, když jí mezi předními zuby uvízla stopka.

„Vypadáš nazlobeně,“ poznamenal Murtagh mírně.

Dívka se zaškaredila. Vytáhla si stopku ze zubů a hodila ji do krbu. „To je všechno Hjordisina chyba!“ Měla stejný výrazný severský přízvuk jako její otec.

Murtagh se rozhlédl. Sarrose pořád nikde neviděl, a tak usoudil, že si klidně může chvíli popovídat. Ale opatrně. Slova umějí být stejně zrádná jako past na medvědy.

„Ale?“ Odložil vidličku a otočil se na židli, aby na ni líp viděl. „A kdopak je tahle Hjordis?“

„Jarekova dcera. Jarek je vrchní hraběcí kameník,“ odpověděla dívka mrzutě.

Murtagha napadlo, jestli tím hrabětem je stále lord Tarrant, nebo jestli elfové po obsazení města dosadili na jeho místo někoho jiného. S Tarrantem se před lety setkal u královského dvora: byl to vysoký, nezávislý muž, který jen zřídka pronesl naráz víc než pár slov. Připadal Murtaghovi jako docela slušný člověk, ale každý, kdo se udržel roky v Galbatorixově přízni, měl v srdci led a na rukách krev.

„Aha. Znamená to, že je Hjordis důležitá?“

Dívka zavrtěla hlavou. „Ale ona si to o sobě myslí.“

„Co tedy udělala, že tě to tak rozzlobilo?“

„Všechno!“ Dívka se dravě zakousla do jablka a začala ho rychle a prudce žvýkat. Murtagh viděl, jak sebou trhla, když se kousla zevnitř do tváře. Polkla a oči se jí zalily slzami.

Murtagh se znovu napil piva. „To je velice zajímavé.“ Ubrouskem si otřel pěnu z kníru. „Chtěla bys mi o tom vyprávět? Možná se ti uleví.“

Dívka se na něj podívala s podezřením ve světle modrých očích. Murtagh měl na okamžik dojem, že se dívka zvedne a odejde, ale pak řekla: „Táta by nechtěl, abych vás obtěžovala.“

„Mám čas. Čekám na společníka, který má želbohu ve zvyku chodit všude pozdě. Jestli se chceš podělit o svoje trampoty, prosím, považuj mě za oddaného posluchače.“

Murtagh si uvědomil, že používá jazyk a obraty, jaké by volil u dvora. Formálnost mu dodávala pocit bezpečí a kromě toho ho bavilo mluvit s tou dívkou, jako by šlo o urozenou dámu.

Zahoupala nohama pod židlí. „No... ráda bych vám to vyprávěla, ale nemůžu, jestli nebudeme kamarádi.“

„Vskutku? A jakpak se z nás stanou přátelé?“

„Musíte mi přece říct, jak se jmenujete!“

Murtagh se usmál. „Jistě. Jsem to ale hlupák. V tom případě – mé jméno je Tornak.“ A podal jí ruku.

„Essie, dcera Siglinga.“

Potřásl si rukama. Její dlaň i prsty byly překvapivě hladké a malé. Murtagh měl pocit, že si musí dávat pozor, jako by se dotýkal křehké květiny.

„Je mi velkou ctí, Essie. Nuže, jaká je příčina tvého trápení?“

Essie se zadívala na nedojeté jablko ve své ruce, vzdychla si a položila ho zpátky na talíř. „To je všechno Hjordisina chyba.“

„To už jsi říkala.“

„Pořád se ke mně chová hnusně a ponouká svoje kamarády, aby si mě dobírali.“

Murtagh zvažněl. „To vůbec nezní dobře.“

Dívka zavrtěla hlavou a v očích se jí zlostně zablýsklo. „To tedy ne! Totiž... někdy si mě dobírají tak jako tak, ale, no, Hjordis – když je tam ona, je to vážně zlé.“

„To se stalo i dnes?“

„Ano. Tak trochu.“ Odlomila kus sýra a oždibovala ho. Vypadalo to, že přemýšlí. Murtagh trpělivě čekal. Usoudil, že podobně jako u koní i tady dojde s laskavostí mnohem dál než se silou.

Essie konečně tiše pokračovala. „Před žněmi se ke mně Hjordis začala chovat líp. Myslela jsem si... myslela jsem si, že se možná všechno urovná. Dokonce mě pozvala k sobě domů.“ Essie se na něj ostyčavě podívala. „Bydlí hned vedle hradu.“

„Působivé.“ Začínal chápat. Bohatší obchodníci se vždycky lepí na šlechtice jako blechy na psy. Závist je obecná lidská vlastnost (a osvozené od ní nejsou ani jiné rasy).

Essie přikývla. „Dala mi jednu ze svých mašlí, žlutou, a řekla, že můžu přijít na její potřeštinský večírek.“

„A šla jsi?“

Znovu kývla. „Byl... byl dneska.“ Do očí jí vhrkly slzy a zuřivě zamrkala.

Murtagh ustaraně vytáhl z vesty prodřený kapesník. Sice žil dost dlouho v divočině jako zvíře, ale pořád měl aspoň nějaké vychování. „No tak.“

Dívka zaváhala, ale pak se jí z očí vyřinuly slzy a ona ho popadla a otřela si je s ním. „Děkuju, vzácný pane.“

Murtaghovi přeletěl po tváři další mírný úsměv. „Už je to dávno, co mi někdo řekl *vzácný pane*, ale rádo se stalo. Předpokládám, že večírek nedopadl dobře?“

Essie se zamračila a vrátila mu kapesník, ačkoliv pořád vypadala, že má na krajíčku. „Večírek byl v pohodě. Zato Hjordis... Zase se začala chovat hnusně a... a...“ zhluboka se nadechla, jako by potřebovala načerpat odvalu, „a řekla, že jestli neudělám, co chce, poví svému otci, ať nechodí do našeho hostince na oslavy slunovratu.“ Podívala se na Murtagha, jako kdyby si ověřovala, jestli chápe.

„Chodí sem všichni kameníci, aby se napili a...“ škytla, „a pijou opravdu hodně, takže tu utrácejí spousty peněz.“

Její vyprávění vyvolalo v Murtaghovi nepříjemné vzpomínky na špatné zacházení, jehož se mu dostávalo od starších dětí, když vyrůstal na Galbatorixově dvěře. Než se naučil opatrnosti. Než ho Tornak naučil, jak se má chránit.

Vážně položil talíř na stůl a naklonil se k Essii. „Co chtěla, abys udělala?“

Essie sklopila oči a znovu zahoupala zablácenými botami pod židli. Když opět promluvila, drmolila, jak se snažila mluvit co nejrychleji. „Chtěla, abych strčila Cartha do koňského žlabu.“

„Carth je tvůj kamarád?“

Zkroušeně přikývla. „Bydlí u přístaviště. Jeho otec je rybář.“

Murtagh pocítil k Hjordis náhlou a silnou nechuť. Takových jako ona poznal u dvora plno: škodolibých, malicherných lidiček toužících vylepšit své postavení a ztrpčovat život všem na nižší společenské příčce.

„Ten by nebyl pozván na takový večírek.“

„Ne, ale Hjordis pro něj poslala svou služebnou a...“ Essie se na něj zmučeně zahleděla. „Neměla jsem na výběr! Kdybych ho nestrčila, pověděla by svému tátovi, ať nechodí do našeho hostince.“

„Rozumím,“ řekl Murtagh. Přiměl se ke konejšivému tónu, ačkoliv se v něm vzdouvala zlost z takové nespravedlnosti. Jednalo se o známý vztek. „Takže jsi strčila svého kamaráda. Dokázala ses pak omluvit?“

„Ne,“ přiznala Essie se zkroušeným výrazem. „Já... utekla jsem. Ale všichni to viděli. Už se se mnou nebude chtít kamarádit. Nikdo nebude chtít. Hjordis to na mě narafčila schválně a já ji nenávidím.“ Popadla jablko a znovu se do něj rychle zakousla. Zuby jí cvakly o sebe.

Murtagh se nadechl k odpovědi, ale v tu chvíli kolem prošel Sigling se dvěma korbely, které nesl ke stolu u stěny. Káravě se podíval na Essii. „Neobtěžuje vás moje dcera, pane Tornaku? Má zlozvyk otravovat hosty, kteří se snaží v klidu jíst.“

„Vůbec ne,“ odpověděl Murtagh s úsměvem. „Byl jsem už příliš dlouho na cestě, kde mé jediné společníky představovaly slunce a měsíc. Rozhovor je přesně to, co potřebuji. Vlastně...“ Sáhł do měšce pod opaskem a podal hostinskému dva stříbrňáky. „Dohlédł byste na to, aby sousední stoly zůstaly volné? Očekávám společníka, se kterým musím, ehm, probrat jisté záležitosti.“

Mince zmizely v Siglingově zástěře a hostinský přikývl. „Jistě, pane Tornaku.“ Znovu se ustaraně podíval na Essii a odvrátil se.

Dívka se tvářila zaraženě.

„Tak,“ řekl Murtagh a natáhl si dlouhé nohy k ohni. „Vyprávěla jsi mi o svých bédách, Essie, dcero Siglinga. To byl celý příběh?“

„To bylo ono,“ přisvědčila Essie tenkým hláskem.

Murtagh zvedl z talíře vidličku a začal s ní otáčet v prstech. Dívka ho sledovala, jako kdyby ji ten pohled hypnotizoval. „Nemůže to být tak zlé, jak si myslíš. Když to svému kamarádovi vysvětlíš, určitě...“

42 „Ne,“ odmítla pevně. „Nepochopí to. Už mi nebude věřit. Budou mě kvůli tomu nenávidět.“

Do Murtaghova hlasu pronikl ostřejší tón. „V tom případě to možná nebyli opravdoví kamarádi.“

Dívka zavrtěla hlavou, až se jí zahoupaly copy. „Byli! Vy to nechápete!“ Netrpělivě uhodila pěstí do opěradla židle. „Carth je... je moc milý. Všichni ho mají rádi a mě teď rádi mít nebudou. Vy tomu nerozumíte. Jste velký a... a starý.“

Murtagh povytáhl obočí. „Možná by tě překvapilo, čemu všemu rozumím. Takže tě nebudou mít rádi. Co s tím uděláš?“

„Uteču,“ vyhrkla Essie. Jakmile jí došlo, co právě řekla, vrhla na něj zděšený pohled. „Neříkejte to tátovi, prosím!“

Murtagh si dopřál další doušek piva a uhladil si plnovous. Horečně přemýšleł. Původně zábavný rozhovor se teď stal smrtelně vážným. Jestli řekne něco špatného, může vyslat Essii na cestu, které bude litovat – a on bude rozhodně litovat taky, pokud se jí té dívce aspoň nepokusí rozmluvit.

Teď hlavně opatrně, pomysleł si. „A kam půjdeš?“

„Na jih,“ odtušila Essie rozhodně. Zjevně už o tom uvažovala. „Kde je teplo. Zítra odtud vyráží karavana. Chodí sem předák. Je milý. Odplížím se odtud a pak s nimi odjedu do Gil’eadu.“

Murtagh cvrnkl špičkou nehtu do vidličky. „A dál?“

Dívka se narovнала. „Chci navštívit Beorské hory a vidět trpaslíky! Vyrobili naše okna. Nejsou pěkná?“ Ukázala na ně.

„To rozhodně jsou.“

„Už jste někdy byl v Beorských horách?“

„Byl,“ řekl Murtagh. „Jednou, kdysi dávno.“

Essie se na něj podívala s novým zájmem. „Vážně? Jsou tak vysoké, jak všichni říkají?“

„Tak vysoké, že ani nejsou vidět vrcholy.“

Dívka se opřela a naklonila hlavu ke stropu, jako kdyby si to představovala. „Paráda.“

Murtagh si odfrkl. „Pokud nepočítáš to, že po tobě střílejí šípy, pak ano... Uvědomuješ si, Essie, dcero Siglinga, že útek nevyřeší tvoje zdejší problémy?“

„Uvědomuju.“ Zatvářila se, jako by řekl naprostou hloupost. „Ale když odejdu, Hjordis už mě nebude moct obtěžovat.“

Její jistota Murtagha málem rozesmála. Skryl pobavení tím, že se dlouze napil z korbele, a potom už vypadal vážněji. „Nebo – a je to jen návrh – by ses mohla pokusit problém vyřešit, místo abys od něj utíkala.“

„Ten se vyřešit nedá,“ odsekla tvrdohlavě.

„A co tvoji rodiče? Určitě jim budeš hrozně chybět. Opravdu chceš, aby kvůli tobě tolik trpěli?“

Essie si zkrřížila ruce na prsou. „Mají ještě mého bratra, sestru a Olfu. Tomu jsou teprve dva.“ Našpulila rty. „Nebudu jim chybět.“

„O tom silně pochybuji,“ řekl Murtagh. „Navíc, pomysli na to, co jsi dokázala s Hjordis. Pomohla jsi ochránit hostinec. Kdyby rodiče věděli o tvé oběti, jistě by na tebe byli velice hrdí.“

„M-hm,“ zabručela Essie. Nezdálo se, že by ji to přesvědčilo. „Nexistoval by žádný problém nebýt mě. To já jsem problém. Když odejdu, všechno bude v pořádku.“ Zvedla ohryzek a hodila ho do krbu.

Do komína vyletěla sprška jisker a do praskání polen zazněl sykot vody proměňující se v páru.

Dívce se vyhrnul rukáv a Murtagh si na jejím levém zápěstí všiml klikaté jizvy, rudé, vystouplé a silné jako provaz. Poodhrnul rty a pečlivě nenuceným tónem se zeptal: „Co to je?“

„Co?“

„Tady, na tvé ruce.“

Essie sklopila oči a tváře i uši jí zrudly. „Nic,“ zahučela a rukáv zase stáhla.

„Smím?“ zeptal se Murtagh nejlaskavěji, jak dokázal, a natáhl ruku.

Dívka zaváhala, ale nakonec nesměle přikývla.

Odvrátila hlavu, když jí jemně vyhrnul rukáv. Jizva se jí táhla po celém předloktí jako dlouhé, výrazné svědectví o prožité bolesti. Z toho pohledu se Murtaghovi rozlil tělem oheň a ucítil soucitné bodnutí bolesti z vlastního znamení na zádech.

44 Spustil Essiin rukáv. „To... je velice působivá jizva. Měla bys na ni být hrdá.“

Podívala se na něj a v očích jí zasvítil zmatek. „Proč? Je ošklivá a já ji nenávidím.“

V koutcích úst mu pohrával slabý úsměv. „Protože jizva znamená, že jsi přežila. Znamená, že jsi houževnatá a nedáš se snadno zabít. Znamená, že žiješ. Jizva si zaslouhuje obdiv.“

„Mýlíte se,“ řekla Essie a ukázala na hrnec s namalovanými zvonky, který stál na krbové římse. Od obruby ke dnu se táhla dlouhá prasklina. „Znamená jenom to, že jste poškozený.“

„Ach,“ šeptl Murtagh. „Někdy, pokud se dost snažíš, můžeš vyspravit poškození tak, že budeš silnější než předtím.“

Dívka si založila ruce na prsou a zastrčila levou ruku do podpaží. „Hjordis a ostatní se mi kvůli ní pořád smějí,“ zamumlala. „Mám prý ruku červenou jako kajmanka a nikdy si kvůli tomu nenajdu manžela.“

„A co říkají rodiče?“

Essie se ušklíbla. „Že na tom nezáleží. Ale to není pravda, nebo ano?“

Murtagh naklonil hlavu ke straně. „Ne. Asi není. Tvoji rodiče ovšem dělají vše, aby tě ochránili.“

„Jenže to nemůžou,“ odfrkla si.

Ne, *to nejspíš nemůžou*, pomyslel si a nálada se mu pokazila ještě víc.

Podívala se na něj a vypadalo to, jako kdyby se na židli zmenšila. „Máte taky nějaké jizvy?“ zeptala se tiše a nejistě.

Nevesele se zasmál. „Ach ano.“ Ukázal si na malou bílou skvrnu na bradě, lysinku uprostřed vousů. „Tahle je stará teprve pár měsíců. Náhodou mi ji způsobil jeden přítel, když jsme si hráli, nezbeda jeden.“ Murtagha škrábla do brady špička šupiny na Trnově levé přední noze a roztrhla mu kůži. Nešlo o vážné zranění, ale ošklivě bolelo a krvácelo ještě víc. Pak dodal: „Co se ti stalo s rukou?“

Essie dlouhla do okraje stolu. „Byla to nehoda,“ zahučela. „Spadl mi na ni hrnec s horkou vodou.“

Murtagh přimhouřil oči. „Jen tak spadl?“

Dívka přikývla.

„Hmm.“ Murtagh zíral do ohně, na poletující jiskry a žhnoucí uhlíky. Nevěřil jí. Nehody se sice stávají docela běžně, ale její chování naznačovalo, že tu došlo k něčemu horšímu.

Semkl rty a stiskl zuby. Kořenem pravé dolní stoličky mu projela varovná bolest. Byl ochoten přehlížet řadu křivd, ale týrání dítěte ze strany matky nebo otce mezi ně nepatřilo.

Střelil pohledem k baru. Možná by si měl promluvit se Siglingem, aby mu jako Dračí jezdec nahnal strach.

Essie se zavrtěla. „Odkud jste?“

„Z daleka, z daleka.“

„Z jihu?“

„Ano, z jihu.“

Opět zahoupala nohama. „Jaké to tam je?“

Murtagh se pomalu nadechl, zaklonil hlavu a zadíval se do stropu. V krvi mu stále planul oheň. „Záleží na tom, kam jdeš. Jsou tam horká i studená místa, místa, kde nikdy nepřestane foukat vítr,

lesy zdánlivě bez konce, jeskyně, které vedou do nejhlubších koutů země, a planiny plné velkých stád jelenů.“

„Jsou tam nestvůry?“

„Jistě.“ Přenesl pohled zpátky na ni. „Všude jsou nestvůry. Některé dokonce vypadají jako lidi... Taky jsem utekl z domova, víš?“

„Vážně?“

Přikývl. „Byl jsem starší než ty, ale je to tak. Utekl jsem, a přesto jsem neunikl tomu, před čím jsem prchal... Poslechni mě, Essie. Já vím, že si myslíš, že když odejdeš, všechno se zlepší, ale...“

„Tady jsi, poutniče Tornaku,“ pronesl úlisný hlas, který Murtagh okamžitě poznal. *Sarros*.

Obchodník prošel mezi vedlejšími stoly. Byl hubený, shrbený, se záplatovaným pláštěm přehozeným přes ramena, pod nímž bylo vidět roztrhané šaty. Na prstech se mu třpytily prsteny. Páchl jako mokrá kožešina a jeho kroky připomínaly znepokojivé kočičí plížení.

Murtagh spolkl kletbu. Proč se musel objevit zrovna teď... „Sarrosi. Čekám na tebe.“

„Cesty jsou dnes nebezpečné,“ odpověděl Sarros, odsunul od stolu volnou židli a postavil ji mezi Essii a Murtagha. Posadil se proti nim.

Dívka se opatrně odtáhla.

Murtagh se rozhlédl po místnosti. Všiml si šesti mužů, kteří vešli, když nedával pozor. Vypadali drsně, ale ne jako místní rybáři; všichni byli oblečení do kožešin a do kůže a pláště měli upravené způsobem, který Murtaghovi prozradil, že pod nimi skrývají meče připravené k opaskům.

Sarrosovi strážní. Murtagha podráždilo, že při rozhovoru s Essii přestal sledovat svoje okolí. Věděl přece, že si to nesmí dovolit. Rozptýlená pozornost představuje dobrý způsob, jak skončit mrtvý nebo ve vězení.

Sigling u baru ostražitě sledoval nově příchozí. Hostinský vytáhl kůži potažený obušek a položil ho vedle utěrky jako tiché varování.

Přes Murtaghovy pochybnosti o Siglingově charakteru tuto obezřetnost schvaloval. Ten chlapík rozhodně nebyl žádný hlupák.

Obrátil pozornost zpátky k Sarrosovi, který právě namířil dlouhý ukazováček na Essii. „Musíme spolu něco probrat. Pošli to mládě pryč.“

To tedy ne, rozhodl se Murtagh. Ještě s tou dívkou nedomluvil – a navíc, když tu zůstane, Sarros se před ní třeba bude chovat slušněji. Obchodník byl přinejlepším nevychovaný a přinejhorším přímo hulvátský.

„Nemám co skrývat,“ odpověděl Murtagh. „Může zůstat.“ Podíval se na ni. „Jestli máš zájem. Možná se tu dozvíš o světě něco užitečného.“

Essie se na židli nahrabila, ale neodešla.

Sarros dlouze zasyčel a zavrtěl hlavou. „Jsi nerozumný, poutniče. Ale dělej, jak chceš. Nebudu se dohadovat, i když se dopouštíš chyby.“

V Murtaghových očích se zableskla ocel. „Ne, to nebudeš. Pověz mi, co jsi našel. Jsou to tři měsíce a...“

Sarros mávl rukou. „Ano, ano. Tři měsíce. Říkal jsem ti, že cesty jsou nebezpečné. Ale donesly se mi zvěsti o tom, co hledáš. Vlastně něco lepšího než zvěsti. Našel jsem tohle...“ Z koženého měšce u pasu vytáhl černé cosi o velikosti pěsti a postavil ten předmět na stůl.

Murtagh se předklonil, stejně jako Essie.

Šlo o kámen, ale tmavě se leskl, jako kdyby v jeho středu doutnal uhel. Z nerostu se lnul silný sirný zápach, čpící jako pukavec.

Essie začichala a nakrčila nos.

Murtaghovu hrud' sevřelo napětí. Doufal, že se mýlí. Doufal, že zvěsti a varování byly liché... *Střez se hlubin a nechoď tam, kde pŕŕda černá a křehne a kde vzduch páchne sírou – na takových místech číhá zlo*. To mu řekl starý drak Umaroth, než se Murtagh s Trnem vydali do dobrovolného vyhnanství.

Murtagh se modlil, aby se Umaroth mýlil, aby v neosídlených oblastech země nepovstávalo nové nebezpečí.

Měl vědět, že není rozumné pochybovat o moudrosti draka tak starého jako Umaroth.

„Co přesně to má být?“ zeptal se, aniž by spustil oči z kamene.

Sarros zvedl ramena. „Nemám nic než náznaky a podezření, ale hledal jsi něco nezvyklého, nepřirozeného, něco, co nezapadá do normálního světa.“

„Bylo jich víc, nebo...“

Sarros přikývl. „Aspoň mi to řekli. Celé pole poseté kameny.“

Napětí v Murtaghově hrudi ještě zesílilo. „Černými a spálenými?“
„Vypadaly sežehnutě, ale beze stop po plamenu nebo kouři.“
„Odkud to je?“ zeptala se Essie.

Sarros se usmál a dívka se odtáhla. Jako mnozí chovatelé koní na Centrálních planinách Alagaësie měl zuby naostřené do špiček.

Pro Murtagha šlo o nepříjemnou připomínku jiného, ještě nebezpečnějšího muže s podobnými zuby. *Durza*.

„To je právě ono, malíčká,“ pravil Sarros. „O to přesně jde.“ Murtagh se natáhl po kamenu, ale Sarros ho zakryl rukou a sevřel prsty. „Ne,“ řekl. „Nejdřív peníze, poutníče.“

Murtagh nespokojeně vyvolil zpod těžkého pláště kožený měšec. Když ho položil na stůl, ozvalo se kovové zacinkání.

Sarrosův ošklivý úsměv se rozšířil. Rozvázal provázek na měšci a z nitra váčku se zablyskly zlaté mince. Essie se ostře nadechla. Murtagh pochyboval, že by už někdy viděla jediný zlaťák.

„Polovinu teď,“ řekl Murtagh. „A zbytek, až mi povíš, kde jsi to našel.“ Prstem šťouchl do kamene.

Sarros zvláštěně zasípal. Jednalo se o smích. Pak řekl: „Kdepak, poutníče, nic takového. Myslím, že bys mi spíš měl dát zbytek peněz, a my ti pak možná necháme hlavu na krku.“

Muži v kožešinách na opačné straně místnosti sáhli pod pláště a Murtagh zahlédl zpola schované jílce mečů.

Nepřekvapilo ho to, ale i tak cítil zklamání. Opravdu Sarros porušil dohodu jen kvůli vlastní chamtivosti?

Jak přízemní.

Essie si všimla mečů a vykulila oči. *Kruci*. Než Murtagh stačil zasáhnout, předklonila se a právě se chystala vykřiknout, když tu Sarros vytáhl nůž s tenkým ostřím a přiložil jí ho k hrdlu.

„Ne,“ řekl. „Ani nepípni, malíčká, jinak ti rozříznu krk od ucha k uchu.“

3. KAPITOLA

VIDLIČKA A ČEPEL

Napjatá pružina v Murtaghově hrudi byla připravená, jen se vymrštit. V tu chvíli přestal uvažovat o Sarrosovi jako o člověku. Místo toho se stal věcí, problémem, který bylo třeba vyřešit, rychle a bez váhání.

Essie při dotyku obchodnickovy čepele ztuhla. To bylo nejchytřejší, jak se mohla zachovat.

K Murtaghovi dolehla jiskra obav – Trn se mu chystal rozletět na pomoc, ale Murtagh ho zarazil prudkým *Ne! Nelítej sem!* To poslední, co potřeboval, bylo, aby do Ceunonu vtrhl drak.

Snažil se zakrýt svoje pocity a nahlas řekl: „Proč ta zrada, Sarrosi? Platím ti přece dost.“

„Ano. To je právě ono.“ Sarros se naklonil blíž a roztáhl rty v úsměvu. Jeho dech páchl po zkaženém masu. „Když jsi ochotný platit tolik za náznaky a zvěsti, musíš mít víc peněz než rozumu. Mnohem víc peněz.“

Byl jsem hlupák, pomyslel si Murtagh. Mělo ho napadnout, že rozdávaní tolika zlaťáků může způsobit potíže. Takovou chybu víckrát neudělá.

Pravdou bylo, že už utratil téměř všechny peníze, které si vzal s sebou, když odletěl s Trnem do divočiny. Dychtil po informacích a jeho lačná touha ho teď stála víc než mince.

Zamumlal jedinou drsnou kletbu a řekl: „Nebojuj se mnou. Prozrad' mi to místo, vezmi si zlato, které ti náleží, a nikdo nemusí přijít k úhoně.“

„Jaképak bojování?“ zachechtal se Sarros. „Nemáš u sebe meč. Nás je šest a ty jsi sám. Tvoje peníze jsou naše, ať chceš, nebo ne.“ Zlehka zabodl čepel do kůže na dívčině krku a Essie ztuhla. „Vidíš? Usnadním ti volbu, poutniče. Dej nám zbytek zlata, jinak tohle mládě zaplatí krví.“

Dívka upírala oči na Murtagha. Vnímal její zoufalý strach a věděl, že Essie čeká – doufá –, že jí pomůže. Připadala mu hrozně mladá a zranitelná a vzdemula se v něm neodolatelná náklonnost.

Dospěl k rozhodnutí.

Mírně se pousmál. Opravdu očekával, že navštíví Ceunon, aniž by se zapletl do nějakého maléru. *Hm*. Tak tady ho má.

Shromáždil duševní síly, soustředil vůli a vložil svůj divoký záměr do jediné věty pronesené starověkým jazykem – jazykem pravdy, moci a kouzel.

50

„Thrífa sem knífr un huildr sem konr.“

Jako kdyby se mezi nimi zachvěl vzduch, ale nic víc.

Murtagh překvapeně zamžikal. Kouzlo selhalo. Obchodník má zaklínadla, která ho chrání? A silná, protože síla Murtaghova kouzla by jakoukoliv slabou magii snadno překonala. To byl nečekaný a krajně nepřijemný vývoj.

Sarros se znovu zasmál. „Hloupé. Moc hloupé.“ Volnou rukou vytáhl zpod vesty amulet z ptačí lebky. „Vidíš to, poutniče? Čarodějnice Bachel připravila pro každého z nás jeden náhrdelník. Tvoje čáry ti nepomůžou. Chrání nás to před veškerým zlem.“

„Opravdu?“ zeptal se Murtagh vražedně tichým hlasem. Obchodník se právě změnil z nepřijemnosti v opravdovou hrozbu. Zdrženlivost už nebyla na místě. Ne, pokud chtěl Murtagh vyhrát, a už dávno se rozhodl, že je ochotný zajít do krajnosti, aby se vyhnul – nové – porážce.

Pak pronesl Slovo. A jaké to bylo slovo: znělo jako zvon a v jeho zvuku byly obsaženy všechny možné významy, neboť se jednalo o nej-mocnější slovo ze všech: o jméno ve starověkém jazyce. O Jméno Jmen. O nejtajnější ze všech kouzel, jaké znal jen on, Eragon a Arya.

Dokázal s ním zlomit nebo pozměnit každé kouzlo. Dokázal s ním změnit smysl samotného jazyka.

Vložil do Jména Jmen tři záměry: touhu odstranit Sarrosovu ochranu, zmocnit se jeho nože a nakonec také znemožnit lidem, kteří Slovo slyšeli, aby si ho zapamatovali.

Rozhostilo se monotónní ticho. Všichni v místnosti se na něj podívali, mnozí hosté s omámeným výrazem, jako kdyby se právě probrali ze sna.

Essie vykuleně zírala a zdálo se, že zapomněla na strach.

Sarros k Murtaghově úžasu vypadal, že na něj Slovo nemělo žádný účinek. Murtaghovi přejel po zádech mráz. Jediný způsob, jak se ubránit Jménu Jmen, spočíval v použití bezeslovné magie – magie spletené bez průvodního bezpečí starověkého jazyka. Jednalo se o nejriskantnější a nejdivočejší formu kouzlení. Nepokoušeli se o ni ani ti nejzkušenější kouzelníci.

Murtagh Sarrose podcenil, stejně jako obchodníkovu skrytou společnici. Situace se stala nebezpečně nepředvídatelnou. A Murtagh neměl nepředvídatelnost rád.

„Essie!“ vykřikl Sigling, který si konečně všiml, v jakém je jeho dcera nebezpečí. Popadl obušek a přeskočil pult s větší hbitostí, než by Murtagh u plešaticího hostinského očekával. „Hned ji pusť!“

Než Sigling stačil udělat pár kroků, vrhli se k němu dva muži v kožešinách a srazili ho na zem. Zazněla dutá rána, když jeden z nich udeřil Siglinga jílcem meče do hlavy.

Hostinský zasténal a upustil obušek.

Nikdo jiný si netroufal se pohnout.

To by stačilo, pomyslel si Murtagh.

„Tati!“ vykřikla Essie a zavrtěla se pod Sarrosovým nožem.

Obchodník se zasmál hlasitěji než kdy dřív. „Tvoje triky ti nepomůžou, poutníče. Žádná kouzla nejsou tak silná jako Bachelina. Žádná magie není hlubší.“

„Možná máš pravdu.“ Murtaghův hlas byl klidný jako hladina rybníka za bezvětří. Zvedl vidličku a zatočil s ní mezi prsty. „Inu, zdá se, že nemám na výběr.“

„Vůbec nemáš,“ souhlasil Sarros samolibě.

Ve dveřích do kuchyně se objevila statná, různolící žena s vlasy staženými do drdolu a otírala si ruce do zástěry. „Co se tady...“ začala, ale pak uviděla Sarrosův nůž i Siglinga ležícího na podlaze a zbledla.

„Žádný skopičiny, jinak ho probodnu,“ řekl jí jeden z mužů a namířil na Siglinga čepel meče.

Zatímco všechny rozptýlil příchod Siglingovy ženy, Murtagh nesyšně pronesl: „Halfa utan thornessa fra jierda.“ Po délce vidličky proběhla vlna jako plamen.

Essie vykulila oči, ale jinak na sobě nedala nic znát.

Sarros pleskl do stolu. „Dost žvanění. Dej nám svoje peníze, hned.“

Murtagh sklonil hlavu a levou rukou znovu sáhl pod plášť. Až do posledního možného okamžiku zůstával zcela uvolněný.

Jediným pohybem zvedl plášť a zaútočil vidličkou. Sarrosův nůž zachytil mezi hroty a vyrazil mu ho z ruky. Zbraň odletěla přes místnost.

Drnk! Nůž se odrazil od stěny.

Sarros zamžikal a ztuhl, když mu Murtagh přiložil hroty vidličky k měkké kůži pod bradou. Muž s nabroušenými zuby polkl a na obličeji mu vyrazil pot, ale ruku s doširoka rozevřenými prsty nadále držel u dívčina krku, jako kdyby se jí chystal rozervat hrdlo.

„Na druhou stranu,“ řekl Murtagh, který si vychutnával zvrát situace, „vaše kouzla mi nikterak nebrání použít magii na něco jiného. Jako například na tuhle vidličku.“ Zaryl hroty hlouběji do Sarrosovy kůže. „Vážně si myslíš, že potřebuju meč, abych se vypořádal s takovým pytlek odpadků, jako jsi ty?“

Sarros zasyčel. Pak hodil Essii Murtaghovi do klína a uskočil dozadu. Jeho židle se převrátila.

Murtagh vyskočil na nohy a Essie padla na zem. Po čtyřech odlela mezi stoly.

Šest v kožešinách oděných mužů tasilo meče a velká místnost se změnila v moře těl – rybáři, dělníci a další hosté se snažili utéct předními dveřmi. Trubadúr klopýtl a upadl, ozývaly se výkřiky, rány a tříštění hrnků.

Murtagh odhodil plášť, aby měl větší volnost pohybu. Riskoval krátký pohled na podlahu, aby se pokusil najít Sarrosův nůž. Nikde ho neviděl. Ušklíbl se. Přál si, aby měl na obranu Zar'roc nebo třeba i jenom tábornický nůž. Ale ne, příliš si věřil, považoval se za příliš chytrého. A teď má jenom vidličku.

Hrdlořezové se ho pokoušeli obklíčit u krbu, ale to jim nehodlal dovolit. Proklouzl mezi stoly a přesunul se do lepšího postavení.

Sarros se stáhl do kouta a křičel: „Rozsekejte ho na kaši! Zabijte ho! Rozpárejte mu břicho, ať mu vyhřejnou střeva!“

S tebou si to vyřídím osobně, pomyslel si Murtagh.

Divka dospěla přes místnost ke své matce, ta ji strhla za sukně a popadla židli, kterou držela před nimi jako štít.

Nejbližší rváč se vrhl na Murtagha a rozmáchl se čepelí. *Nešikovný hlupák.* Murtagh odrazil ránu vidličkou, přiskočil k muži blíž a za-bořil mu vidličku do hrudi.

Hroty prorazily kosti i svaly tak dobře, jak si jen Murtagh mohl přát. Protivníkem projela křeč a zhroutil se. S posledním chraptivým, krví přidušeným zalapáním po dechu se jeho srdce zastavilo.

Z Trna sálala příbojová vlna obav a vzteku a Murtagh vnímal rozhodnutí draka, že se k němu přidá. **ZŮSTAŇ!** vykřikl v duchu a obrnil si myšlenky proti možnému vniknutí. Trn zůstal na místě, ale jen taktak.

To už zaútočili tři další Sarrosovi muži. Jeden přes druhého bodali a sekali mečem, ani nečekali, až na ně dojde řada.

Murtagh zvedl jednou rukou židli a přetáhl s ní muže po své levici. Zároveň vidličkou odrážel útoky druhých dvou rváčů. Vykřival všechny výpady, jako kdyby mu to nepůsobilo žádnou námahu, a nedal jim šanci překonat jeho obranu. Žádný z nich nebyl dobře vycvičený; to jasně viděl.

Muži měli výhodu delších zbraní, ale Murtagh se vyhnul jejich čepelím a skočil k nim blíž. Rychleji, než oko stačilo sledovat jeho pohyby, bodl vidličkou: jednou, podruhé, potřetí a počtvrté. Muži se zhroutili na podlahu, kde zůstali se sténáním nebo tiše ležet.

Vřela v něm krev, na čele mu vyrazil pot a okraje zorného pole se mu zbarvily do šarlatova, ale hlídal si uměřené, klidné dýchání. Pořád se ovládal, i když se v něm přelévalo vzrušení z násilného triumfu.

Sigling se na opačné straně místnosti chytil baru a vyhrabal se na nohy. V ruce už zase držel obušek – ne že by se Murtagh domníval, že hůl obalená kůží obstojí v boji proti mečům těch rváčů.

„Essie,“ řekla žena hostinského, „Olfa je v kuchyni. Běž za ním a...“

Než stačila domluvit, vyběhl k nim jeden ze Sarrosových mužů. V jedné ruce držel meč a v druhé kyj, jímž se rozmáchl proti ženině židli.

Rána jí vyrazila židli z ruky a roztříštila ji.

Dívka zaječela a muž v kožešině napřáhl meč...

Murtagh věděl, že se nestihne dostat přes místnost, aby je zachránil. A tak vsadil na dobrodiní osudu a mrštil vidličkou...

Křup.

Vidlička se zabodla muži zezadu do lebky. Zhroutil se jako pytel mouky.

Murtagha zaplavila úleva, ale jen na vteřinu. Sarros a jeho poslední muž se ho pokusili obklíčit. Murtagh kopl ozbrojenci do břicha stůl, a když muž klopýtl, skočil na něj a udeřil mu hlavou o zem.

Sarros zaklel a couvl. Když se otáčel k útěku, hodil na Murtagha hrst třpytivých krystalů.

„Sving!“ vykřikl Murtagh.

Krystaly se ve vzduchu vychýlily z dráhy a popadaly do plamenů. Ozvalo se několik hlasitých puknutí a kamenné stěny krbu zasypala fontána jisker.

Než Sarros dospěl ke dveřím, Murtagh ho doběhl. Chytil ho za límec vesty, s heknutím ho zvedl, přehodil si ho přes hlavu a přirazil ho k dřevěné podlaze.

Sarrosův levý loket se ohnul v nepřirozeném úhlu a Sarros zavyl bolestí.

„Essie,“ řekla žena hostinského. „Zůstaň za mnou.“

Murtagh položil Sarrosovi na hrud' podrážku boty. „Tak, ty darebáku. Kde jsi našel ten kámen?“

Sigling se potácivě vydal od baru ke své ženě a dceři. Nepromluvili, ale jeho žena ho objala kolem pasu a on zase ji.

Sarros se bublavě zasmál. V jeho hlase zněl šilený podtón, který Murtaghovi připomněl Galbatorixovy nepřítelnější okamžiky. Sarros si olízl naostřené zuby. „Nevíš, co hledáš, poutníče,“ řekl. „Jsi šilený a slepý. Jestli se Snílek pohne, ty i já pro něj budeme jenom mravenčí, kteří čekají, až je rozdrťí.“

„Ten kámen,“ procedil Murtagh přes stisknuté zuby. „Kde?“

Sarrosův hlas teď zněl ještě pronikavěji, protínal noční vzduch jako šilený skřek. „Ty to nechápeš. Snílci! Snílci! Vniknou ti do hlavy a pokříví ti myšlenky. Á! Pokříví je k nepoznání.“ Zmítal se, paty zarýval do podlahy. V koutcích úst se mu objevila žlutá pěna. „Přijdou si pro tebe, poutníče, a pak uvidíš. Oni...“ Slova vystřídalo chraptivé zasípání a Sarros po posledním záškubu znehybněl.

Murtaghovy vnitřnosti se sevřely neklidem. Ten muž neměl zemřít. Muselo jít o dílo magie nebo jedu, a ani jedna z těch možností nebyla zrovna příjemná. Z celé situace mu zůstávala v ústech ošklivá pachuť. Měl pocit, jako kdyby se chytil do neviditelné pasti, a netušil, kdo – nebo co – ji nastražil.

V hostinci se chvíli nikdo nepohnul.

Murtagh na sobě cítil pohledy ostatních, když strhl Sarrosovi z krku amulet v podobě ptačí lebky, zvedl plášť a vrátil se ke stolu u krbu. Uložil si kámen s niternou září do kapsy, zvedl měšec s mincemi a zamyšleně se rozhlédl.

Potěžkal váček v ruce a přešel k Siglingovi a jeho ženě, kteří stále vlastními těly zaštiťovali Essii. Dívka vypadala vyděšeně a Murtagh jí to nemohl vyčítat.

„Prosím...,“ hlesl Sigling.

„Omlouvám se za potíže,“ řekl Murtagh. Byl citit potem a plátěnou košili mu potřísnila krev. „Tohle by vám mělo vynahradit škody.“ Podal jim měšec a Sigling ho po krátkém zaváhání přijal.

Hostinský si olízl rty. „Každou chvíli tu bude hlídka. Jestli odejde z zadem... dostanete se k bráně, než vás uvidí.“

Murtagh přikývl. *To je rozumný návrh.*

Pak si klekl a vytrhl vidličku z hlavy lupiče, který ležel na podlaze. Dívka o krůček ustoupila, když se Murtagh zadíval přímo na ni. „Občas musíš zůstat a bojovat,“ řekl. „Útěk někdy nepřipadá v úvahu. Už to chápeš?“

„Ano,“ zašeptala Essie.

Murtagh přenesl pohled na rodiče. „Poslední otázka: Potřebujete útratu cechu kameníků, abyste udrželi hostinec otevřený?“

Sigling zmateně svažtil čelo. „Ne, to přímo ne. Proč?“

„To jsem si myslel,“ řekl Murtagh a podal Essii vidličku. Byla dokonale čistá, bez jediné kapky krve. „Věnuji ti ji. Je na ni kouzlo, které brání tomu, aby se zlomila. Kdyby ti Hjordis ještě někdy působila potíže, pořádně ji bodni, a ona tě nechá na pokoji.“

„Essie,“ zašeptala její matka varovně.

Murtagh ale viděl, že se dívka už rozhodla. Odhodlaně přikývla a vidličku si vzala. „Děkuju,“ prohlásila slavnostně.

56 „Všechny dobré zbraně si zaslouhují jméno,“ poznamenal Murtagh. „Zejména kouzelné. Jak jí budeš říkat?“

Essie se na vteřinku zamyslela a pak řekla: „Pan Bodálek!“

Murtagh nedokázal ovládnout široký úsměv. Hlasitě, srdečně se zasmál. „Pan Bodálek. To se mi líbí. Velice příhodné. Nechť ti pan Bodálek vždy přináší štěstí.“

Essie se taky usmála, byť poněkud nejistě.

Pak se dívčina matka zeptala: „Kdo... kdo doopravdy jste?“

„Jenom člověk, který hledá odpovědi,“ řekl Murtagh.

Už se chystal odejít, ale z náhlého popudu natáhl ruku a položil ji dívce na paži. Pronesl slova hojivého kouzla a dívka ztuhla, když magie začala působit a měnit tvar zjizvené tkáně.

Murtaghovi se končetinami rozlil chlad – to si kouzlo vybíralo svou daň v podobě energie, vysávalo mu z těla sílu, aby mohlo provést požadovanou změnu.

„Nechte ji být!“ vyhrkl Sigling a odtáhl Essii z jeho dosahu, ale kouzlo už odvedlo svou práci a Murtagh prošel kolem nich, plášť roztažený jako tmavá křídla.

Když procházel kuchyní za hostincem, slyšel, jak Sigling i jeho žena užasle vydechují, a potom začali i s Essii plakat, ale radostí, ne žalem.

Murtagh ještě neskončil. Zatímco Essiini rodiče věnovali pozornost něčemu jinému, natáhl se svou myslí a nepozorovaně vklouzl do jejich myšlenek. Počínal si jemně, nebylo třeba překonávat žádný odpor. V obou vědomích našel ten okamžik před třemi lety, kdy Essie vrazila v kuchyni do otce, který právě nesl promáčkнутý železný hrnec s křivým uchem, plný horké vody na mytí. Essie tudy probíhala, nedívala se před sebe, nedávala pozor a ocitla se tam, kde ji otec nečekal. Ze Siglinga teď vnímal směs provinilosti a úlevy. Z jeho ženy úlevu, smutek a zeslábnutí výčitek kvůli tomu, že její manžel způsobil, byť bezděčně, takovou nehodu.

Murtagh se z jejich vědomí opět stáhl. Jeho obavy neměly opodstatnění a za to byl rád. Essie i její sourozenci jsou u své rodiny v bezpečí. Nic dalšího tu vykonat nepotřeboval.

Cítil, jak mu do očí vhrkly slzy. Aspoň že se mu dnes podařilo vykonat něco dobrého. Žádné dítě by nemělo být nucené k tomu, aby vyrůstalo s takovou jizvou, jakou měla Essie... nebo on. Na okamžik si představil, jak si vyhlazuje záda stejnou magií, jakou vyhladil Essiinu paži, ale pak ten nápad zase zavrhl. Některé rány jsou příliš hluboké, než aby se daly zahojit.

Byl synem svého otce a nikdy by nemohl předstírat opak.

V uličce před hostincem U Tučného posvícení Murtagh zvedl hlavu a zhluboka se nadechl nočního vzduchu. Kolem se stále jako závoj snášely sněhové vločky a celé město bylo klidné a tiché.

Postupně se mu zklidňoval tep.

Jak je to dlouho, co naposledy zabil člověka? Přes rok. Tehdy ho přepadli dva lupiči, když se jednou večer vracel do tábora – byli to pošetilí, nevzdělaní lapkové, kteří proti němu neměli sebemenší šanci. Zareagoval na jejich útok čistě reflexivně, a než si uvědomil, co se děje, oba leželi na zemi. Pořád si vzpomínal na nářek jednoho z umírajících mladíků...

Zašklebil se. Někteří lidé prožijí celý život, aniž by někoho zabili. Napadlo ho, jaké to asi je.

Po hřbetu ruky mu stekla kapka krve – ne jeho. Znechuceně ji otřel o zeď domu. Třísky mu dělaly menší starosti než prolitá krev.

Sarros mu sice neprozradil, odkud ten kámen pochází, ale teď Murtagh aspoň věděl, že místo, před nímž ho Umaroth varoval, opravdu existuje. Dával by mnohem větší přednost zklamání. Ať se pod tou spálenou zemí skrývalo jakékoliv tajemství, pochyboval, že bude zvěstovat něco dobrého. Život nikdy není tak jednoduchý.

Ucítil dotyk mysli zpoza hranic Ceunonu: Trn měl obavy o jeho bezpečí.

Jsem v pořádku, řekl mu Murtagh. Nastaly jen menší potíže.

Mám přijít?

Myslím, že ne, ale pro všechny případy buď připravený.

To jsem vždycky.

58 Trn se s opatrnou bdělostí vzdálil, ale Murtagh dál cítil nitku spojení: uklidňující blízkost, která se stala trvalou součástí jejich životů.

Rozhlédl se po zadní uličce. Bylo na čase odejít. Brzy dorazí hlídka, aby vyšetřila výtržnost v hostinci, a on už se tu zdržel dost dlouho.

Vysoko nad sebou zahlédl nějaký pohyb.

Nejdřív si Murtagh nebyl jistý, co vlastně vidí.

Z podběříšků ohni ozářených oblaků klesala loďka z trávy, ne delší než jedna nebo dvě dlaně. Trup i plachty měla vyrobené ze spletených listů, stěžeň a ráhnoví ze stébel.

Nebylo vidět žádnou posádku, jakkoliv drobnou; loď se pohybovala sama od sebe, poháněná a nadnášená neviditelnou silou. Dvakrát ho obeplula a on spatřil vlaječku, která se třepotala nad obdobně titěrným strážním košem.

Pak loďka zatočila k západu a zmizela za závojem snášejíciho se sněhu, jako kdyby tu nikdy nebyla.

Murtagh se usmál a zavrtěl hlavou. Netušil, kdo tu loď vyrobil ani co znamenala, ale skutečnost, že mohlo existovat něco tak rozmarného a pozoruhodného, ho naplňovala nezvyklou radostí.

Vybavil si, co řekl té dívce, Essii. Možná by se měl sám řídit vlastní radou. Možná bylo na čase přestat utíkat a vrátit se ke starým přátelům.

Jeho úsměv povadl. Ať se během roku po Galbatorixově smrti vydal kamkoliv, slyšel jed v hlasech lidí, kteří vyslovovali jméno Murtagh. Bylo jen málo těch – kromě Nasuady –, kteří by mu po jeho činech ve službě krále věřili. Jednalo se o hořkou nespravedlnost, kterou ho okolnosti už dávno donutily přijmout.

Proto skrýval tvář, změnil si jméno a držel se na okrajích osídleného území. Nikdy nevkročil na místa, kde by ho mohli znát. A ačkoliv čas strávený o samotě jemu i Trnovi prospěl, nemohl tak prožít zbytek života.

A tak ho znovu napadlo, jestli nenazrál čas, aby čelil vlastní minulosti.

Ne. Ta myšlenka zazněla s naprostou rozhodností. Nebyl si jistý, jestli pochází z něj, z Trna nebo z obou. I kdyby se pokusil vrátit do vybrané společnosti, nedokázal si představit, že by v nich někdy viděli cokoli víc než vrahy a zrádce.

Kromě toho... Murtagh sklopil oči k předmětu, který držel v ruce: k amuletu v podobě ptačí lebky, kterou strhl Sarrosovi z krku. Lebka vypadala jako havraní.

Kdo je ta čarodějnice Bachel? Murtagh o ní nikdy neslyšel. Používat kouzla beze slov bylo riskantní a nebezpečné a jen málo zaklínačů bylo natolik odvážných, pošetilých nebo nadaných, aby se o ně pokusili. Sám by si ani s řádným výcvikem netroufl použít takový druh magie U Tučného posvícení, když bylo kolem tolik nevinných. A kdo byli ti snílci, o kterých se Sarros zmínil? Že by Bachelini společníci? Pořád nové záhady.

Ne, Murtagh ze všeho nejdřív chtěl zjistit, odkud pochází ten zářivý kámen, a vyhledat čarodějnici Bachel, aby jí položil pár otázek.

Tušil, že odpovědi budou nanejvýš zajímavé.

Kdesi v Ceunonu se rozezněl hlasitý poplašný zvon a vytrhl Murtagha ze zamyšlení. Zastrčil amulet pod plášť a svižným tempem vyrazil k jižní bráně, aby zmizel z města, než ho přistihne hlídka a on bude muset zabít někoho, jehož smrti by litoval.

4. KAPITOLA

KONKLÁVE

Zase na útěku, pomyslel si Murtagh, když probíhal otevřenou strážnicí. Připadalo mu, že s Trnem musejí pořád prchat z jednoho místa na druhé. *Jako vyvrhelové. Právě těmi jsme.*

60 Z města se ozvalo troubení a Murtagh se přikrčil – zpola očekával, že kolem něj začnou přistávat ve zlosti vypuštěné šípy. Takové rohy slýchal ve snech: děsivé zvuky polnice, které zvěstovaly příchod nesmiřitelných pronásledovatelů bez tváří.

Rozběhl se ještě rychleji.

U stájí před městskými hradbami odbočil z cesty a vběhl do zasněženého ječmene. Mířil na východ, kde na něj čekal Trn.

Noc teď byla téměř dokonale černá. I když si jeho oči zvykly na tmou, sotva viděl, kam šlape. Přesto se snažil nezpomalovat, aby se co nejvíc vzdálil od Ceunonu.

Klopýtl o několik krtin a jednou si málem vymkl kotník, když šlápl do jezevčí nory.

„U syna urgálů,“ zavrčel.

Na opačném konci pole se zastavil a ohlédl se. Městská brána byla zavřená a na vnějších hradbách se pohupovaly lucerny patrolujících vojáků, ale neviděl, že by někdo opustil město a snažil se ho pronásledovat.

Uvolnil se. Ale jen trochu.

Pokračoval v cestě a zašeptaným pokynem „Brisingr“ si dokonce troufl rozzářit kouzelné světlo.

Objevila se kapka krvavého plamene, který se mihotal nocí a dostáčil právě tak k tomu, aby Murtagh viděl na zem. Vznášela se několik stop před ním a udržovala si stále stejnou vzdálenost bez ohledu na to, jak rychle běžel.

Brisingr. Toto zaklínadlo ho naučil Eragon, stejně jako řadu dalších slov ze starověkého jazyka, v dobách, kdy spolu putovali – v tom krátkém období, kdy byli přátelé a spojenci. Přes veškeré nebezpečí – celou dobu se vyhýbali Království – šlo o jednu z nejpříjemnějších kapitol v Murtaghově životě. Vzpomínal na ni se zvláštní směsí vděku, lítosti a zlosti: byla to krátká, zářivá chvíle svobody ohraničená útekem před Galbatorixovou tyranii v Urû’baenu a následným zajištěním královými přísluhovači před Tronjheimem. Poté ho Galbatorix spoutal starověkým jazykem a přinutil ho, aby bojoval proti svému bratrovi.

Murtagh se přistihl, že křečovitě svírá zuby. *Bratr*. Bylo opravdu zvláštní přemýšlet o Eragonovi jako o bratrovi. Popravdě nevlastním, protože ačkoliv měli společnou matku, Murtagh byl syn Morzana, prvního a hlavního z Křivopřísežníků – třinácti Dračích jezdců, kteří před více než stoletím zradili svůj řád, aby pomohli Galbatorixovi v tažení proti ostatním Jezdcům. *Jsem zrádný syn zrádce*, pomyslel si Murtagh a toto vědomí ho páliло jako kyselina skapávající do srdce.

Eragon byl rovněž synem Jezdce, ale jeho otec, Brom, se naopak Galbatorixovi a všem jeho služebníkům postavil. Tato skutečnost měla hluboce osobní vyústění, protože to byl právě Brom, kdo zabil Morzana i jeho draka, když byl Murtagh ještě dítě.

Ušklíbl se. Jejich rodinná historie je zamotaná jako šípkový keř a prodírat se jí je právě tak bolestné. Přál si, aby jejich matka ještě žila a on se jí na to mohl vyptat, ale zemřela krátce poté, co porodila Eragona. A ačkoliv Murtagh chápal, že to nemá žádné rozumné opodstatnění, nemohl si pomoci: musel její smrt klást za vinu Eragonovi – další důvod k zášti, kromě mnoha dalších.

Pročistil si plíce hlubokým nádechem a protáhl krok. Odloučení od hlavního běhu událostí v Alagaësi mu sice skutečně pomohlo zklidnit mysl, ale i tak pořád cítil, jak se v něm všechno svírá. V něm i v Trnovi.

Může trvat celé roky, než se na tom něco změní, pokud vůbec někdy.

Na nedalekém stromě zahoukala sova a kdesi v křovinách se ozval praskot prchajícího zvířete. Možná králíka. Možná něčeho horšího. Třeba svartlinga. Říkalo se, že tito drobní tvorové s tmavou kůží pomáhají s domácími pracemi, když jim dáváte chléb a mléko, ale také se prý chovají krutě k poutníkům a často na ně zkoušejí nebezpečné lsti.

Ať ten zvuk způsobilo cokoliv, Murtagh se nechtěl setkat s jeho původcem uprostřed nočního pole.

Zvolnil a vydal se do vršku, na němž dřív přistáli – hledal si cestu mezi balvany a křovinami.

Na vrcholu našel Trna – drak byl příkrčený a připravený vzletět. Dračí oči zářily silněji než kouzelné světlo a šupiny se mu leskly s obnoveným jasem. Zemi kolem něj brázdily velké rýhy s vydrápnutými trsy trávy, vyrvanými keři a rozdrčenými kameny.

Jen co Trn uviděl Murtagha, zacukal ocasem a zachvěl se přebytkem nespálené energie. Nakrčil čenich.

Murtagh přeletěl očima rýhy v zemi, ale nijak je nekomentoval.

„Jsem v pořádku,“ řekl. „Opravdu.“ Rozpažil a otočil se kolem dokola. „Ta krev není moje.“

Trn ho očichal, tiše zavrčel a znovu se posadil. Čenich se mu vyhladil, ale Murtagh pořád vnímal jeho strach, podráždění a zlost. *Měl jsem ti přijít na pomoc.*

„To je dobré. Vážně.“ Pohlídl Trna po krku a pokračoval k sedlovým brašnám. Vytáhl šarlatový Zar'roc, rozbalil ho a s pocitem úlevy si ho připjal k pasu.

„Bude nejlepší, když si na noc najdeme jiné místo,“ řekl a vylezl Trnovi na záda, k sedlu připevněnému mezi velkými hroty na drakových ramenech. Jakmile dosedl, zhasil kouzelné světlo.

Ty tahle mravenčí města vždycky rozdráždíš, řekl Trn.

„Já vím. Je to takový zlovyk. Tak můžeme vyrazit.“

Drak znovu zavrčel, zabral ocelovými svaly a s poryvem větru se vznosl do nočního vzduchu. Zadunění jeho křídel znělo jako úder neviditelného kladiva.

Třemi dalšími záběry se ponořili do mraků. Mlžný opar chladil Murtagha na lících, ale po dlouhém běhu docela příjemně. Voněl mechem, čerstvě pokosenou trávou a novými začátky.

Trn letěl po zdánlivě nekonečnou dobu k východu. Konečně klesli a přistáli na pahorku s plochým vrcholem, který nabízel široký rozhled do kraje. I ve tmě Murtagh rozeznal dál na jihu les Du Weldenwarden – dlouhý černý pás, který se táhl přes krajinu jako velká ruka ukazující zpátky k Ceunonu.

Když si svlékl plášť a stáhl si zkrvavenou košili, do kůže ho štípal chlad. Snažil se nedotýkat těch nejvíce zasažených míst. „Hvitra,“ zašeptal, aby vnutil oděvu svou vůli.

Látka se slabě zamihotala a rudé skvrny vybledly.

Murtagh pohladil plátno rukou. Zdálo se být dostatečně čisté, ale přesto si hodlal košili pořádně vyprat, než ji znovu vezme na sebe.

Uložil ji do sedlové brašny a vytáhl jediný náhradní oděv, který měl: silný vlněný svetr – pletený, nikoliv tkaný – obarvený na tmavě hnědý odstín, se spletítm vzorem červené barvy na zápěstích a kolem krku. Vlna ho kousala, ale šlo o jeho nejoblíbenější úbor k létání, protože byl mnohem teplejší než plátno.

Rychle si svetr oblékl a zabalil se do pláště, aby se nevystavoval zimě.

Oheň mohl vzbudit něčí pozornost, a tak se Trn schoulil do klubíčka, s čenichem u ocasu, Murtagh si mu zalezl pod pravé křídlo a rozložil si pokrývky vedle hladkých šupin Trnova podbřišku.

Stálo to za to? zeptal se Trn.

„Myslím, že ano,“ odpověděl Murtagh. Otevřel svou mysl víc, než si troufal v blízkosti cizích lidí, a podělil se s Trnem o všechny vzpomínky na události v Ceunonu.